

STORM over Sint Maarten

PIET MEINEMA

CvdBoon

PIET MEINEMA

Storm over Sint-Maarten

met illustraties van Corry van de Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

ISBN 90 266 4522 8

1. Naar school

Een geeuw, een zucht, en dan is Bobby Richardson wakker. Nog wel niet klaarwakker, maar een hond buiten zorgt er wel voor dat hij niet weer in slaap valt. Wat gaat dat beest toch te keer!

Bobby draait zich op zijn andere zij, maar hij gaat niet meer slapen. Het is al een beetje licht en dan duurt het niet lang meer voor ze moeten opstaan.

Tussen zijn oogleden door gluurt hij naar het bed van Vincent. Die ligt nog heerlijk te slapen, met zijn blote rug boven het laken uit.

„Wat een slaapkop,” denkt Bobby. „Dat hij niet wakker geworden is van dat geblaf.” Maar het geblaf is opgehouden en de rust is weergekeerd. Tenminste, zolang die duurt.

Bobby rekt zich flink uit. Hij gaapt luidruchtig.

„O, o, da's waar ook,” denkt hij dan. „We moeten vandaag weer naar school. En ik heb helemaal geen zin. Met dit warme weer in school zitten, dat is niks.”

Maar het zal toch wel moeten. Zes weken hebben ze grote vakantie gehad en de meeste ouders zijn blij dat die tijd voorbij is. Dan krijgen ze het eindelijk wat rustiger. Geen lastige kinderen meer, die de hele dag om huis heen hangen en de boel op stelten zetten. Bobby gaat overeind zitten. Hij steekt zijn blote benen over de rand van het bed en loopt heel zachtjes naar het raam.

Het is heerlijk buiten, nu de zon pas opkomt. Overdag is het altijd zo verschrikkelijk warm. Gelukkig dat er meestal wind staat, anders was het niet uit te houden.

Een haan komt met trotse passen aanstappen. Recht onder het raam blijft hij staan, steekt zijn kop eigenwijs omhoog en roept dan luid: „Kukelekuu!” Nog een paar keer doet hij dat en zijn gekraai wordt meteen beantwoord door andere hanen uit de buurt. Het lijkt wel alsof ze allemaal het laatste woord willen hebben! Net kleine kinderen.

Achter Bobby klinkt gerucht. Vincent wordt wakker. Hij steunt en hij zucht.

„Bäh,” moppert hij dan. „Die akelige beesten!”

Bobby lacht.

„Je moet toch opstaan, jongetje,” zegt hij. „Het is al licht en we moeten vandaag weer naar school.”

„Naar school,” gaapt Vincent. „De hele dag weer in dat warme lokaal zitten! Van mij mag de vakantie best nog een poosje langer duren.”

„Maar we krijgen een nieuwe meester en dat is best leuk,” zegt Bobby. „En we krijgen een heleboel nieuwe dingen.”

„Nieuwe dingen voor de kleintjes,” spot Vincent. „Dan de zesde klassers! Die weten bijna alles al.”

„Hu, eigenwijs jongetje,” roept Bobby. „Jouw cijfers waren lang niet zo goed als die van mij.”

Hij gaat terug naar zijn bed en gooit zijn kussen naar Vincent. Het treft hem middenin zijn gezicht.

Dat laat Vincent natuurlijk niet op zich zitten. Hij gooit het kussen terug, maar het mist zijn doel. Dan gooit hij zijn eigen kussen er achteraan, maar ook dat mist.

„Wacht maar,” dreigt hij. „Ik zal je wel krijgen.”

Hij stapt ook zijn bed uit en dan gaat het gooien veel beter. Al gauw zijn ze in een verwoed kussengevecht gewikkeld.

Dan gaat opeens de deur open. Vincent gooit net zijn kussen die kant uit, want Bobby staat naast de deur.

„Wat is hier...” begint moeder.

Maar ze maakt de zin niet af. Het kussen raakt haar schouder en dan schrikt moeder wel even.

„Jij akelige kwajongen!” roept ze boos. „Vooruit, maak dat je naar de badkamer komt!”

Haar hand schiet uit naar Vincent, maar die bukt zich. Onder moeders arm door rent hij de deur uit, naar de badkamer. Er is gelukkig niemand, zodat hij direct onder de douche kan.

„En jij legt die kussens weer op het bed,” commandeert moeder tegen Bobby.

„Moeten die soms kapot? Het geld groeit mij niet op de rug!”

„Ja, moeder,” zegt Bobby gehoorzaam.

Gelukkig krijgt hij geen draai om zijn oren. Hij doet direct wat moeder zegt. Hij wil haar niet bozer maken dan ze al is.

Nu zijn ze allemaal op: vader, moeder, Vincent, Bobby, Yolanda en Felix.

Vincent is met zijn elf jaren de oudste van het stel. Na hem komt Bobby; die is negen jaar. Yolanda is acht en Felix vier.

„En natuurlijk hebben jullie allemaal heel veel zin om weer naar school te gaan,” plaagt vader.

„O nee, ik niet, hoor,” antwoordt Bobby direct. „Ik wil nog best wat langer vakantie.”

„En ik wil ook thuisblijven,” zegt kleine Felix.

„Welja, blijven jullie maar dom,” zegt moeder. „Dan bereiken jullie niets in het leven. Ga dan maar koffers sjouwen voor toeristen, daarvoor hoef je niets te kennen.” Maar dat lijkt Bobby niet zo prettig. Hij gaat toch maar liever naar school.

Vader en moeder hebben haast. Nu de kinderen weer naar school gaan, moet er veel meer gebeuren. Iedereen moet op tijd de deur uit. Vader moet naar zijn werk in een van de hotels en moeder moet naar de supermarkt. Zij zit achter de kassa.

Vader is na het eten al gauw weg, maar moeder heeft meer tijd. En intussen kunnen Yolanda en Vincent de afwas doen. Ze hebben nog wel even tijd voordat de schoolbus komt. Vanavond moet Bobby helpen.

Het is nog maar even over zevenen als Bobby, Vincent, Yolanda en Felix buiten op de bus staan te wachten. De zon is fel, ondanks het vroege uur, en daarom zoeken ze een plaatsje onder een dikke tamarindeboom. Daar liggen een heleboel enorme stenen, waar ze mooi op kunnen zitten.

Een dikke hagedis blaast woedend tegen Bobby. Je kunt dat niet horen, maar wel zien aan de oranje-gele keelzak. Net een luchtballonnetje! Als een hagedis boos is, zie je ineens die keelzak verschijnen.

Bobby stoort zich niet aan die hagedis. Hij heeft meer aandacht voor de kinderen die er aankomen. Het zijn Freddy, Herman, Jimmy en Ricardo. Die moeten ook met de schoolbus mee. Ze zijn trouwens nog maar net op tijd, want de bus komt er al aan. „Voorzichtig met oversteken,” heeft vader hen vanmorgen nog gewaarschuwd. „Kijk goed uit.”

Nou dat doen ze! Sommige mensen rijden zo woest. Vincent en

Bobby wonen bij een bocht in de weg. Elke dag rijden daar mensen heel hard doorheen. Er zijn van die flinke jongens bij, die dat gillen en gieren van de banden erg stoer vinden. Dan denken ze zeker dat ze goed kunnen rijden. Maar vader zegt dat dat heel dom is. Dan slijten de banden enorm snel en nieuwe banden kosten een hoop geld.

De deur van de bus gaat open.

„Goeiemorgen,” zegt de buschauffeur.

„Goeiemorgen, George,” zeggen de kinderen.

Zo hoort het. Als ze het niet doen, zegt George: „Heb je je tong verloren?”

De kinderen zoeken een plaatsje in de bus en dan gaan ze verder. Ze moeten heel vaak stoppen, want er moeten veel kinderen mee. Ze kunnen niet eens allemaal zitten. Gelukkig duurt het niet lang voordat ze bij school zijn. Vincent dringt al naar de uitgang. Maar George roept boos: „Wil je wel eens achteruit gaan, kwajongen! We staan nog niet stil! Moet je er soms uitvallen?”

Dan gaat Vincent maar gauw terug, want George is lang niet mals. Als je erg vervelend bent in de bus, vertelt hij het aan het hoofd van de school en dan krijg je straf. De bus stopt bij de school. George doet de deur open en dan pas mogen de kinderen naar buiten.

Er zijn al kinderen op het schoolplein. Vincent en Bobby zoeken direct jongens van hun eigen klas op. Yolanda neemt Felix bij de hand en brengt hem bij de kleintjes. En nu maar wachten tot de schoolbel gaat.

„Ik ben naar Aruba geweest in de vakantie,” zegt Freddy. „Naar mijn oom en tante.”

„Dan moest je zeker dubbel betalen voor het vliegtuig,” lacht Bobby.

De andere jongens lachen, maar Freddy vindt het helemaal geen leuk grapje. Hij is heel dik, hij eet veel te veel. En hij drinkt te veel frisdrank. Hij heeft altijd honger en dorst.

Ook vandaag kreeg hij weer een paar dikke boterhammen mee naar school. Zijn moeder verwent hem veel te veel!

„En waar ben jij dan geweest?” vraagt Freddy boos. „Naar Simsonbaai soms?”

Nu lachen de jongens weer en Bobby is stil. Het is waar, hij is helemaal niet weggeweest. Hij is de hele vakantie op Sint-Maarten gebleven. Vader en moeder hebben dit jaar geen geld om met vakantie te gaan.

Maar er is nog een andere reden waarom ze dit jaar niet met vakantie zijn geweest. Aan het eind van het jaar krijgen ze er een broertje of een zusje bij. Maar dat hoeft hij Freddy natuurlijk niet aan zijn neus te hangen.

Gelukkig komt op dat moment Ronald Hodge er aan. Ronald is een van Bobby's vrienden. Hij is door zijn moeder naar school gebracht.

Bobby verlaat het groepje jongens en gaat naar Ronald toe. Hij heeft Ronald in de vakantie niet zo vaak gezien en daarom wil hij wel eens met hem praten. Ronald woont een heel eind weg. Als Bobby hem gaat opzoeken moet hij wel een half uur lopen.

Ronald weet een nieuwtje te vertellen. Hun nieuwe meester is vlak bij een oom en tante van hem komen wonen.

„Ze heten Jager en ze hebben drie kinderen,” zegt hij.

„Ach joh, dat weet ik al lang,” zegt Bobby. „Ik heb ze gisteren in de kerk gezien. Ze moesten even gaan staan om zich aan de mensen voor te stellen.”

„Dan zijn ze zeker nog maar pas op Sint-Maarten?”

„Dat denk ik wel, anders had ik ze een week eerder al in de kerk gezien.”

„Komen ze uit Nederland?”

„Natuurlijk, domoor. De meesters praten toch Nederlands.”

„Dat is helemaal niet zo natuurlijk, jongetje!” roept Ronald. „In Suriname en in België praten ze ook Nederlands.”

Juist op dat moment komen er een blanke meneer en drie kinderen om de hoek van de school. Er is een klein en een groot meisje bij. De jongen lijkt wel van Bobby's leeftijd. Die zou dus best eens bij hem in de klas kunnen komen.

De kinderen zijn hun spel vergeten. Nieuwsgierig lopen ze naar meneer Jager en de kinderen toe.

„Bent u onze nieuwe meneer?” vraagt Herman vrijmoedig.

„Ik weet het niet,” lacht meneer de Jager. „Als jij in de eerste klas zit niet.”

„Ha, ha,” lachen de kinderen. „Je kunt toch zo zien dat Herman

niet in de eerste klas zit."

Maar het was natuurlijk maar een grapje.

Bobby en Ronald zien nog net kans om even met de jongen te praten voordat hij met zijn vader in school verdwijnt.

„In welke klas kom jij?" vraagt Bobby in zijn beste Nederlands.

„In de vierde," zegt de jongen.

„Dat is bij ons in de klas!" roept Ronald.

„Hu, bij die kleintjes!" roept Vincent, die er ook al met zijn neus bovenop staat.

„Niks kleintjes," roept Bobby. „Opschepper!"

De jongen lacht. Het kan hem niets schelen wat Vincent zegt. Laat die maar praten.

2. 7000 kilometer!

De bel gaat. Een beetje onwennig zoeken de kinderen hun rijen op. Ze weten nog niet eens allemaal precies waar ze moeten staan. In de vorige klas was het immers anders.

De meesters en juffen komen naar buiten. De nieuwe meneer is er ook bij.

Hij heeft blond haar en blauwe ogen. Dat is heel wat anders dan de meeste mensen op Sint-Maarten. Die hebben een zwarte kroeskop en bruine ogen. En hun huid is van lichtbruin tot bijna zwart.

Eén voor één gaan de klassen naar binnen. Van meneer mogen ze zelf een plaatsje uitzoeken en die beslist dan later wel of ze zo mogen blijven zitten. Hij kent ze tenslotte nog niet.

Bobby stapt direct op de nieuwe leerling af. Er staan vier tafels tegen elkaar aan en Bobby gaat naast de jongen zitten. Met veel moeite kan Ronald nog een plaatsje in hetzelfde groepje bemachtigen, want Herman is er ook als de kippen bij. Het lijkt hem best leuk om met die nieuweling in de groep te zitten.

„Ik ben Bobby," zegt Bobby. „En hoe heet jij?"

„Ik heet Alfred," zegt de jongen.

„En dat zijn Herman en Ronald," zegt Bobby, voordat de jongens

het zelf hebben kunnen zeggen. „Ronald is mijn vriend en Herman woont bij mij in de buurt. Kun je wel Engels praten?”

„Een heel klein beetje maar,” antwoordt Alfred.

„Dan leren wij het je wel,” zegt Herman.

„En dan leer ik jullie Nederlands,” lacht Alfred.

„O, dat leren we elke dag al, hoor,” roept Ronald.

Ze vragen nog een heleboel aan Alfred, maar die begrijpt het niet altijd. Het Nederlands van de kinderen van Sint-Maarten klinkt hem vreemd in de oren. Maar, ja, het Nederlands is ook niet hun moedertaal. Dat is het Engels en een andere taal spreken valt niet mee.

Er wordt die dag niet zo veel gedaan. Ze krijgen pennen en potloden, schriften en boeken en nog een paar andere dingen. Bobby zit direct al op het uiteinde van zijn pen te kauwen, maar als meneer dat ziet geeft hij hem een tik op zijn vingers.

„Een pen is geen lollie,” zegt hij.

Voor de klas hangt een kaart van de Nederlandse Antillen. Daar gaat meneer over vertellen. Hij begint natuurlijk bij Sint-Maarten.

„Weet je hoe ver het van Philipsburg naar het vliegveld is?” vraagt hij.

Dat weten de meeste kinderen wel. Er vliegen in ieder geval een heleboel vingers omhoog. Maar toch duurt het nogal even voordat het juiste antwoord gegeven is.

Dikke Freddy zegt: „Acht kilometer.”

„Dat is haast goed,” zegt meneer. „Het is bijna tien. En nu een andere vraag. Hoe ver ligt Saba van Sint-Maarten?”

Al weer vliegen er een heleboel vingers omhoog, maar er is niemand bij, die het juiste antwoord geeft. Maar dat is niet zo erg.

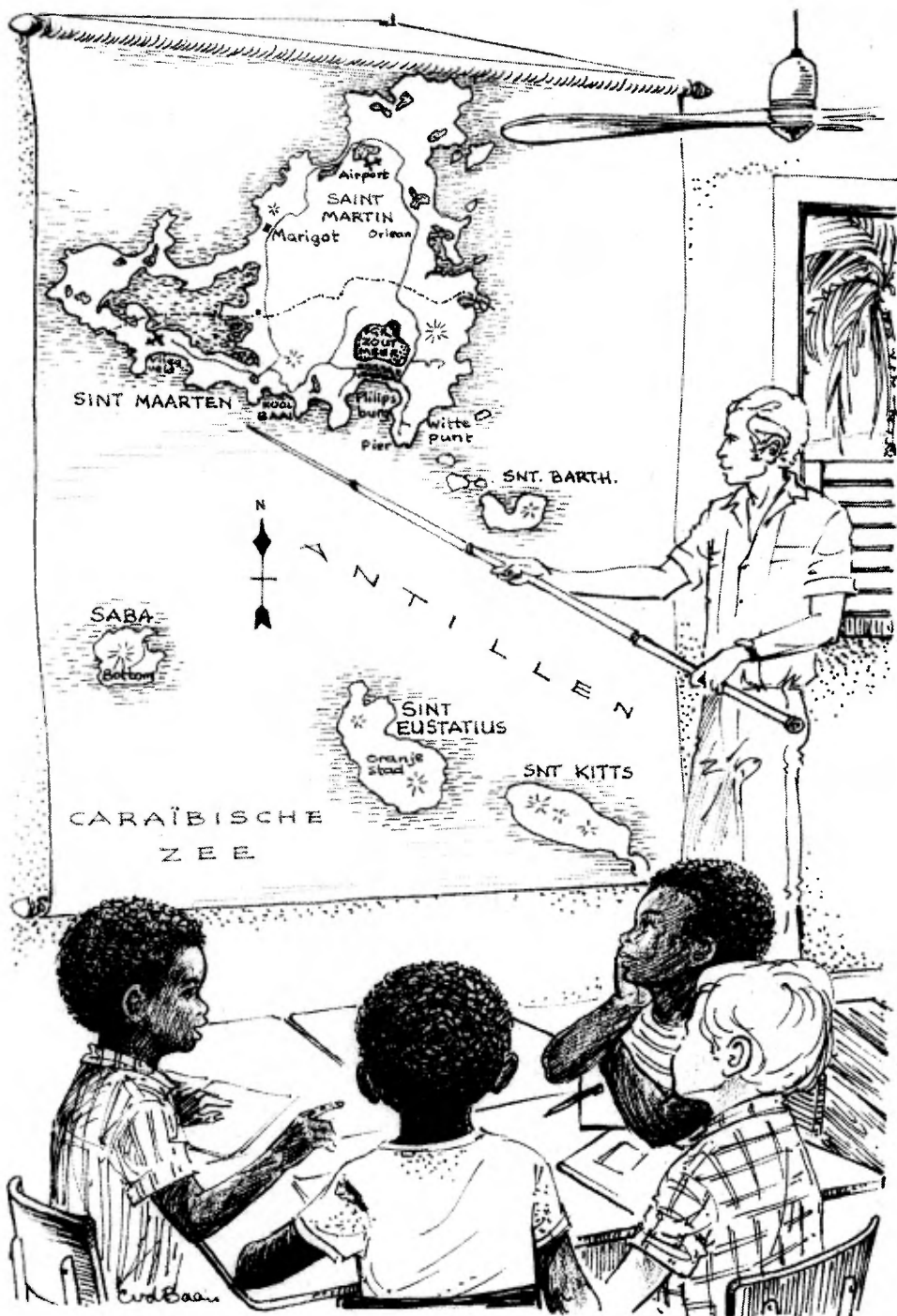
„Het is tweeënveertig kilometer,” zegt meneer.

„Zo ver?” vraagt Bobby verbaasd. „En je kunt het van hieruit best zien.”

„Ja, dat is waar,” zegt meneer. „Als het helder weer is kun je Saba best zien liggen. Maar toch is het nog ver, hoor. Hoewel met het vliegtuig is het maar een kwartiertje.”

Dan praten ze over Sint-Eustatius. Dat ligt ook erg dichtbij, ongeveer twintig minuten vliegen van Sint-Maarten.

Alfred denkt: „Als dat allemaal zo dichtbij is gaan we er vast wel

eens heen. Ik heb er best zin in."

Maar eerst moet hij Sint-Maarten maar eens goed verkennen. Hij woont er tenslotte nog maar net. Jammer dat je hier zo weinig aan een fiets hebt. Bijna overal zijn hoge heuvels en dan kun je fietsen wel uit je hoofd zetten.

Hij denkt terug aan Nederland, vanwaar ze nog maar een week geleden vertrokken zijn. Het weer was niet zo bijster mooi; het was veel te koud voor de tijd van het jaar en je kreeg de zon niet veel te zien.

Toen ze op Sint-Maarten aankwamen, was het wel even anders! Die warmte voelde gewoon weldadig aan. Maar hij kwam er al gauw achter, dat het veel te warm was om in de zon te liggen!

„Alfred!”

Alfred schrikt op uit zijn gedachten. Een beetje verward kijkt hij om zich heen. Heeft vader hem soms iets gevraagd?

„Alfred, zou jij misschien iets over Nederland kunnen vertellen?” vraagt meneer. Alfred krabt eens op zijn hoofd. Wat moet hij daar nu van vertellen? „Van mijn eigen huis?” vraagt hij.

„Ja, begin daar maar mee,” zegt meneer. „Vertel maar waar je woonde. De kinderen hebben Nederland nog wel niet gehad, maar op de kaart kun je vast wel aanwijzen waar het ligt.”

En dan begint Alfred te vertellen, over de stad waar hij woonde, over de school, over de winter en over zijn vrienden in Nederland. Zijn klasgenoten luisteren met alle aandacht. Nederland is zo verschrikkelijk ver weg, maar liefst zeventuizend kilometer! Daar ben je maar niet eventjes in een paar uurtjes vliegen!

Meneer vraagt: „Vind je het nu ook fijn om op Sint-Maarten te zijn?”

En dan antwoordt Alfred direct: „O ja, want het is hier altijd warm en je kunt elke dag zwemmen.”

„Hoera!” roept Bobby. „Lang leve Sint-Maarten!”

En dan lachen ze allemaal.

In de pauze staat Alfred in het middelpunt van de belangstelling. Dat is altijd zo met nieuwe leerlingen, maar met deze dan wel in het bijzonder. Alfred komt tenslotte helemaal uit Nederland en dat gebeurt niet elke dag.

„Je moet maar eens bij mij komen spelen,” zegt Bobby.

„O, dat wil ik best,” zegt Alfred verrast.

„Dan word jij mijn vriend,” zegt Bobby, zonder zich af te vragen of Alfred dat wel wil.

Alfred lacht. Dat hij zo vlot een vriend zou vinden, heeft hij niet verwacht. Hij heeft zelfs even gedacht, dat hij misschien niet zo welkom was. Misschien zouden de zwarte kinderen niet eens met hem willen spelen.

Maar dat valt allemaal reuze mee.

„Als je komt ga je maar direct mee na schooltijd,” zegt Bobby.

„Met de schoolbus, want ik woon een heel eind weg. Andere bussen komen daar niet.”

„Ik ga het na schooltijd direct aan mijn vader en moeder vragen,” zegt Alfred blij.

Hij vindt het erg fijn dat Bobby zijn vriend wil zijn.

Zo'n eerste dag na de grote vakantie is altijd wat vreemd. De kinderen moeten er weer aan wennen om urenlang in school te zitten. Het schrijven wil lang niet meer zo goed, om nog maar niet te praten over stilzitten. Dat is helemáál moeilijk. Natuurlijk weet meneer dat wel. Hij heeft wel eens meer met dat bijtje gehakt. Daarom laat hij de kinderen de eerste dagen ook nog niet in de schriften werken. Ze zijn immers nog vreemd voor hem. Hij moet eerst maar eens rustig zien hoe ze werken en wat ze kunnen presteren.

Voor Alfred moet het die eerste dagen ook erg wennen. Van binnen ziet de school er niet veel anders uit, dan in Nederland. Ze hebben tafeltjes en stoeltjes, net als in Nederland, en de lokalen zien er ook hetzelfde uit. Alleen die grote waaier aan het plafond, die voor koelte moet zorgen, die heb je natuurlijk niet in de Nederlandse scholen. Maar ja, wanneer is het daar nu echt warm? En als het daar warm is, is het meestal maar voor korte tijd.

De ramen zijn hier ook anders. Er zit geen glas in. Ze zijn voorzien van een soort metalen jaloezieën, die je open en dicht kunt draaien. Als er school is, zijn ze natuurlijk open en na schooltijd worden ze dichtgedraaid. Dan is het ook meteen donker in school.

Er is straks heel wat te schrijven aan Alfreds vrienden in Nederland!

Die jongens zullen wel jaloers op hem zijn, omdat het op Sint-Maarten bijna altijd mooi weer is. Als het winter is in Nederland,

dan is het nog altijd warm op Sint-Maarten. Dat zal wel vreemd zijn als het Kerstmis is. Kerstmis in de warmte! Hij kan het zich bijna niet voorstellen.

3. Na schooltijd

„En, hoe was het op school?” vraagt moeder Jager, als Alfred en zijn zusjes Marijke en Yvonne thuiskomen.

„Leuk,” zegt Alfred enthousiast. „We zitten met zijn vieren in een groep: Bobby, Ronald, Herman en ik. En ik heb ook al een vriend. Dat is Bobby en ik mag ook bij hem komen spelen. Maar hij woont wel een eind weg.”

„Nou, dat klinkt goed,” lacht moeder. „Zo vlot al een vriend!”

„Bij ons in de groep zitten ook jongens,” zegt Marijke. „Eén van hen is ontzettend vervelend. Hij heet Vincent Richardson.”

„O, dat is vast een broertje van Bobby. Maar Bobby is best aardig, hoor,” zegt Alfred.

„Vincent zat me steeds onder de tafel te trappen,” zegt Marijke boos.

„Als meneer hem niet een tik gegeven had, zou ik het zelf gedaan hebben.”

„Net goed voor hem,” zegt Alfred. „Op het plein deed hij ook zo vervelend. Ik krijg vast nog eens ruzie met hem.”

„Blijf dan maar bij hem uit de buurt,” waarschuwt vader. „Dan heb je de minste kans op ruzie.”

„Maar die andere jongen in onze groep is best aardig, hoor,” zegt Marijke. „Die heet Ricardo van Heyningen. En het meisje in onze groep heet Linda Cannegieter.”

„Dat zijn echt Nederlandse namen,” zegt moeder verwonderd.

„Zitten er dan nog meer blanke kinderen bij jullie op school?”

„O nee, dat zijn geen blanken,” zegt Marijke. „Maar toch hebben ze Nederlandse achternamen. Vreemd, hè?”

„En hoe is het met onze kleine Yvonne?” vraagt vader. „Vind jij het wel leuk op school?”

„Nee,” zegt Yvonne beslist. „Ik versta de kinderen bijna niet. Ze praten allemaal zo gek.”

„Dat is helemaal niet gek,” lacht Alfred. „Dat is Engels. Ik ken wel een beetje Engels, hoor. En Bobby kent ook al een heleboel Nederlands en dan versta je elkaar best.”

„Het zal wel wennen,” troost moeder. „Kleine kinderen leren een vreemde taal altijd veel sneller dan volwassenen. Over een paar maanden weet je niet beter.”

Ze haalt een fles frisdrank uit de koelkast en schenkt voor ieder wat in. Heerlijk koud is dat!

Ze zitten met zijn allen op de veranda, uit de zon. Fijn is dat, zo buiten te zitten! In Nederland kun je dat niet vaak, hier bijna elke dag. Geen zorgen meer, dat het mooie weer straks wel eens kan omslaan, dat ze een periode van veel regen, harde wind en kou krijgen. Natuurlijk valt er ook regen op Sint-Maarten en harde wind is er ook wel eens, maar het wordt er nooit koud. De zon schijnt bijna elke dag. En daar kunnen ze minstens drie jaar van genieten, want zo lang blijven ze in ieder geval.

Er is zo veel te zien op Sint-Maarten. Nadat hij zijn glas leeggedronken heeft, gaat Alfred weg. Hij wil de omgeving beter verkennen. Elke dag trekt hij er opuit.

De plek waar ze wonen is ook zo mooi. Je ziet de zee zo dichtbij. Ergens in de verte ligt een eiland. Dat is Sint-Barts, een Frans eiland. Eigenlijk heet het Saint-Barthélemy, maar iedereen zegt Sint-Barts. Het is nog kleiner dan Sint-Maarten.

Alfred heeft er, voordat hij op Sint-Maarten kwam, nog nooit eerder van gehoord. Maar je kunt natuurlijk niet alle kleine eilandjes leren.

Sint-Maarten is ook klein, maar omdat het Nederlands is, leer je het ook op school.

Alfred gaat naar de pier bij de K.N.S.M. Daar leggen de grote schepen aan, als ze goederen naar Sint-Maarten moeten brengen. Daar zijn ook alle verhuiskisten aangekomen en de auto. En als het in Nederland herfst wordt, dan komen de eerste toeristenschepen al weer. Grote passagiersschepen zijn dat, die soms wel duizend toeristen in één keer aan boord hebben. Cruise-schepen, noemen ze ze ook wel.

Vandaag liggen er geen cruise-schepen. Er liggen wat vissersbootjes. Ze liggen behoorlijk te deinen op de golven. Wat moeten die erg heen en weer rollen als ze middenop zee zijn!

Aan boord van de vissersschepen zijn bruine mannen met zwart sluijk haar aan het werk. Waar zouden die vandaan komen? Ze zien er heel anders uit dan de negers op Sint-Maarten. Alfred zal zijn vader er toch eens naar vragen. Van het taaltje dat ze onderling spreken, is helemaal niets te verstaan.

Rechts, in de verte, ziet Alfred Philipsburg. Toch leuk, zo'n stad, waar je in de drukke Voorstraat maar twee minuten lopen van het strand af zit.

Alfred kijkt naar het water beneden hem. Wat is dat toch helder! Het is diep en toch kun je tot op de bodem kijken. Vissen zwemmen voorbij in grote scholen. Gelukkig dat het water hier nog niet vervuild is.

Zo staat Alfred een hele poos te kijken. Het is wel erg warm in de zon, maar het is toch nog best uit te houden. Hij heeft immers alleen maar een t-shirtje en een korte broek aan. En aan zijn voeten heeft hij sandalen.

Toe-oe-oet! klinkt het ineens.

Alfred draait zich om. Kijk nou eens, daar komt een heel grote vrachtboot. Hij is al heel dichtbij en Alfred heeft hem niet eens aan zien komen.

Dat komt omdat hij naar de stad zat te kijken en naar het water. Dan staat hij met zijn rug naar de zeekant.

O kijk, het is een Nederlands schip. Achterop waait de Nederlandse vlag. „Koningin Wilhelmina” staat er op de voorsteven.

Alfred is één en al aandacht. Hij wil wel eens zien hoe het schip gaat afmeren. En misschien beginnen ze meteen wel te lossen.

„Jammer dat Bobby er nu niet bij is,” denkt hij spijtig. „Jammer dat die zo ver weg woont.”

Bobby vermaakt zich op dat moment op een heel andere manier. Zijn vader en moeder zijn na schooltijd niet thuis, maar dat is meestal zo.

Bobby speelt met de kinderen uit de buurt. Het liefst heeft hij Ronald bij zich, maar dat gebeurt niet elke dag. En vanaf vandaag wil hij ook wel graag met Alfred spelen, want dat vindt hij best een

aardige jongen.

Herman heeft een nieuw spelletje uitgevonden. In de grote vuilnis-tonnen liggen allemaal bierflesjes en die kunnen ze prachtig ge-bruiken. Hij heeft de flesjes op een rij gezet, op een muurtje van dikke stenen. Die muurtjes zie je overal op Sint-Maarten. Ze worden „slavenmuurtjes” genoemd, omdat in de tijd van de sla-vernij, de slaven deze muurtjes moesten bouwen.

Herman heeft een paar kleinere stenen bij elkaar gezocht en daar-mee probeert hij de flessen te raken. Dat valt trouwens niet mee! Bobby en Vincent en Jimmy doen ook mee. Nu en dan valt er een fles in scherven op de grond en dat vinden de jongens prachtig.

„We moeten een wedstrijd spelen,” roept Jimmy. „Er moet maar één flesje op het muurtje staan en dan moeten we tellen, hoeveel stenen je nodig hebt om het flesje kapot te gooien.”

„Hé ja, dat is leuk!” roept Bobby. „Wedden dat ik win?”

„Jij bent een opschepper,” zegt Vincent.

Maar van dat soort opmerkingen trekt Bobby zich niets aan. Hij is vastbesloten winnaar te worden.

Herman begint. Hij moet zes keer gooien, voordat hij het flesje eindelijk raakt. Dan is Vincent aan de beurt. Die heeft maar liefst acht stenen nodig! En dan lacht Bobby hem in zijn gezicht uit.

Jimmy brengt het er al niet veel beter vanaf. Hij heeft ook acht stenen nodig.

„En nu krijgen we de superman,” spot Vincent, als Bobby ten-slotte aan de beurt is.

„Hou jij je grote mond maar,” zegt Bobby. „Jij moest acht keer gooien voordat je de fles raakte. Zo lang doe ik er echt niet over, hoor!”

Hij zet zijn linkervoet een eind naar voren en leunt achterover op zijn rechtervoet. Zo heeft hij een goede houding om te gooien.

„Eén, twee, drie!”

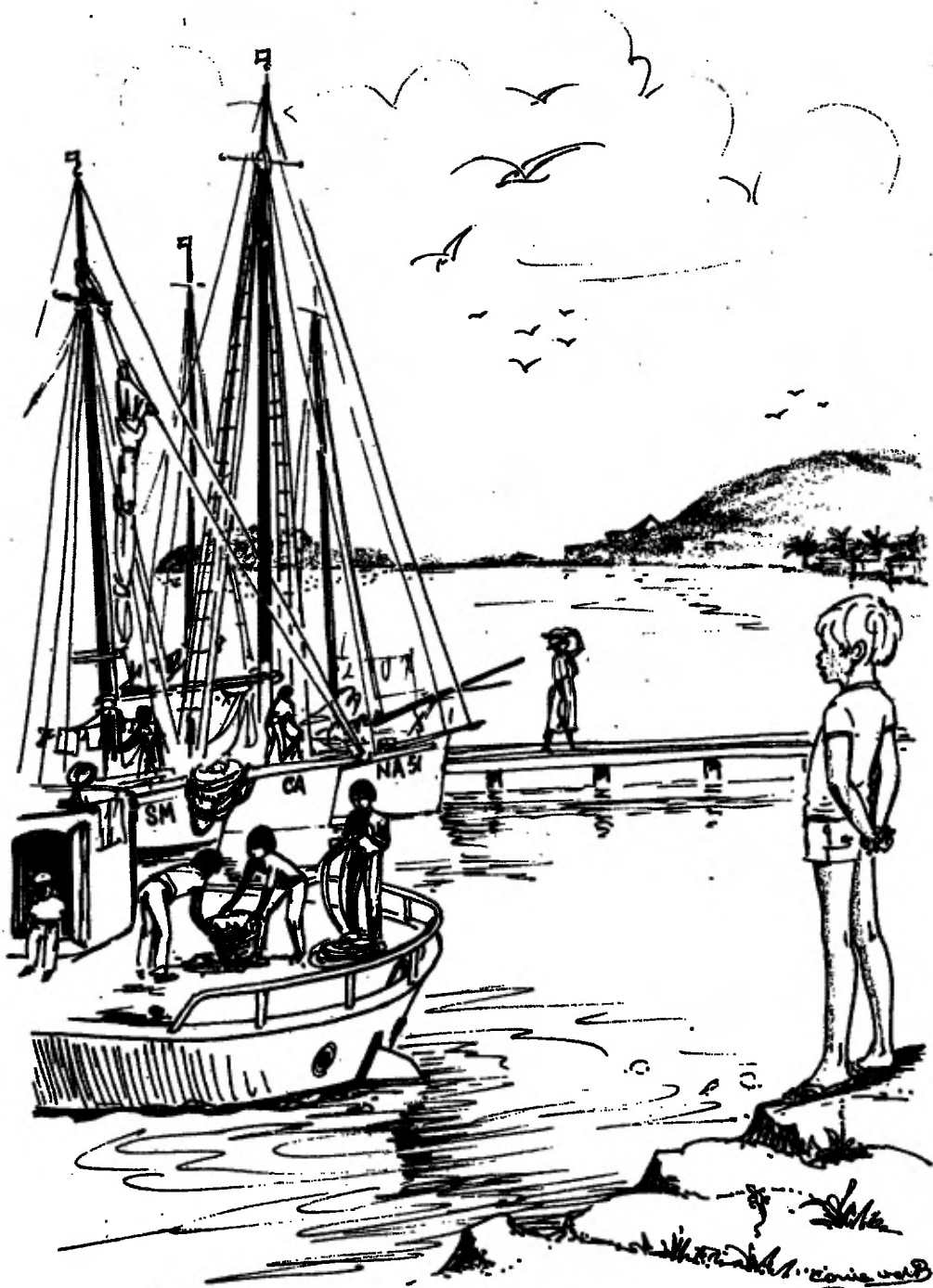
De steen suist door de lucht.

Mis!

„Ha, ha,” lacht Vincent. „Prutser!”

Maar Bobby gooit weer en nog eens, en nog eens. En hoe vaker hij mis gooit, hoe harder Vincent begint te lachen.

„Hou toch eens op met dat domme gelach,” roept Bobby tenslotte uit. „Je maakt me in de war.”

Nijdig gooit hij zijn vijfde steen weg, en de zesde en de zevende...
Klets!

„Raak!” schreeuwt Bobby.

Hij maakt een luchtsprong van plezier. Hij heeft wel niet gewonnen, maar hij hoeft in ieder geval niet voor Vincent onder te doen. In zijn hart zat hij er erg over in dat hij het nog slechter zou doen dan Vincent. Dan hadden de jongens hem natuurlijk danig uitgelachen.

„Nou, nou, doe nu maar niet zo uitgelaten,” broemt Vincent. „Je doet alsof je gewonnen hebt.”

„Van jou heb ik in ieder geval wel gewonnen,” lacht Bobby.

Maar ze laten het natuurlijk niet bij die ene keer. Er zijn genoeg flesjes, dus ze kunnen nog een hele tijd vooruit.

Een hele poos zijn ze zo bezig. Tot Vincent op een zeker moment een vergissing maakt en zijn steen een heel eind afzwaait...

De steen treft toevallig net dikke Jozef Cannegieter, die voorovergebogen onder de motorkap van zijn auto zit te sleutelen, tegen zijn zitvlak.

Hij schrikt zo, dat hij meteen overeind schiet en met zijn hoofd tegen de open motorkap bonkt. Daarna volgt er een hele reeks scheldwoorden.

De jongens liggen dubbel van het lachen, ze gillen en gieren het uit van de pret. Maar dat duurt niet lang, want dikke Jozef trekt de brede leren riem van zijn overall en komt op de jongens toedraven. Dan is het lachen gedaan. De jongens rennen weg, zo hard ze kunnen.

Gelukkig haalt Jozef hen niet in. Zijn dikke buik zit hem in de weg. Na honderd meter geeft hij het op. Dan zijn de jongens ook al lang uit het gezicht verdwenen.

Nu het gevaar geweken is, beginnen ze opnieuw te lachen. Ze moeten zo verschrikkelijk lachen, dat ze zich aan de kant van de weg laten vallen.

Maar voorlopig kunnen ze beter maar niet bij Jozef in de buurt komen.

Als vader en moeder thuiskomen, vertelt Bobby natuurlijk over zijn nieuwe klasgenoot.

„Mag hij hier eens komen spelen?” vraagt hij.

„Als jullie maar niet steeds zitten te schreeuwen,” zegt vader, die een hekel aan lawaai heeft.

Verder zegt hij er niets van en moeder vindt het wel best.

Bobby neemt zich voor om Alfred zo gauw mogelijk te vragen. En dan vraagt hij Ronald natuurlijk ook.

„Zouden blanke kinderen anders spelen dan wij?” vraagt hij zich af. Daar heeft hij eigenlijk nog nooit eerder aan gedacht. Dat komt ook doordat er helemaal geen blanke kinderen bij hen in de buurt wonen.

Jammer dat Alfred zo ver weg woont. En Ronald woont ook al zo ver weg. Freddy, Herman, Jimmy en Ricardo wonen wel dichtbij, maar volgens Bobby zijn zij geen echte vrienden, maar gewone speelkameraden.

„Ik wou, dat ik straks even bij Alfred kon kijken,” denkt Bobby.

„Ik ben nog nooit bij blanken in huis geweest. Of ja, toch wel. Eén

keer bij een zekere familie Spanjaard. Bij hen was het niet veel anders dan bij ons."

Hij gaat bij het huis in het gras zitten. De andere jongens zijn naar huis gegaan. Die zullen voorlopig wel niet terugkomen, want ze moeten eten. En om kwart voor zeven is het donker, dan kun je ook niet alle spelletjes meer doen.

Daar komt Vincent aan. Hij loopt hem zonder een woord te zeggen voorbij. Vincent en hij kunnen meestal niet zo goed met elkaar opschieten. Ze hebben vaak ruzie, soms om kleinigheden. Vincent voelt zich, als oudste, wat boven „die kleintjes" verheven, al is hij zelf pas elf jaar!

Na het eten spelen ze nog wat. Eigenlijk had moeder nog best een hulpje in de keuken kunnen gebruiken, want daar is nog wel het een en ander te doen. Zij heeft tenslotte de hele dag al hard in de supermarkt gewerkt.

Als moeder hulp vraagt, roept Vincent met zijn grote mond, dat dat meidenwerk is en dat Yolanda dan maar moet helpen. Hij gaat naar buiten en ook Bobby maakt dat hij wekomt. Vader is er toch niet en dan luisteren de kinderen niet.

Na een poosje komt vader thuis. Hij brengt even iets binnen en moet dan direct weer weg.

„Mag ik met u mee, vader?" vraagt Bobby.

Dat mag en blij stapt Bobby in de auto. Het is maar goed, dat vader niet weet, dat hij moeder niet wilde helpen. Moeder heeft er vast niet over gepraat, anders had hij nu wel een uitbrander gekregen.

„Waar gaat u heen, vader," vraagt Bobby.

„Naar Point Blanche (Witte Punt)," zegt vader.

„Ha, fijn!" roept Bobby verrast. Mag ik dan even bij Alfred kijken? Die woont daar in de buurt.

„Als je er maar voor zorgt, dat je op tijd terug bent bij de auto," zegt vader. „Ik blijf niet langer dan een half uur."

„O, maar dan ben ik al lang terug," zegt Bobby.

Is me dat even een bof! Dat had hij niet verwacht!

Maar er is één moeilijkheid. Hij weet niet precies waar Alfred woont en op Point Blanche staan veel huizen. Dat wordt dus vragen.

Zodra vader op zijn bestemming is aangekomen, stapt Bobby uit en vraagt of iemand misschien een Nederlandse familie kent, die Jager heet en die daar pas is komen wonen. Al gauw weet iemand hem te vertellen waar de familie Jager woont. Het is niet zo ver en na korte tijd is Bobby er al.

Meneer en mevrouw Jager zitten net op de veranda een kopje koffie te drinken. Ze genieten van het heerlijke weer, dat ze in Nederland zo vaak gemist hebben. Nu de zon onder is, is het niet zo verschrikkelijk warm als overdag.

„Wel, wel, als dat Bobby niet is...” zegt meneer Jager, als hij Bobby ziet komen. „Je heette toch Bobby, nietwaar?”

„Ja, meneer,” zegt Bobby, terwijl hij dichterbij komt.

„Ik kan soms maar moeilijk namen onthouden,” zegt meneer Jager. „Vooral zo’n eerste dag op school. Maar de grootste rakkers ken je natuurlijk het snelst.”

Bobby kijkt hem verwonderd aan.

„De grootste rakkers? U bedoelt toch niet...”

„Welnee jongen, het was maar een grapje,” lacht meneer Jager. Bobby zucht opgelucht. Hij heeft zich vandaag toch niet misdragen op school! Hij moet in ieder geval goeie maatjes blijven met zijn meester, ook al omdat hij de vader van Alfred is.

„Ik kom voor Alfred,” zegt Bobby. „Mijn vader moest naar Point Blanche en toen mocht ik meerijden.”

„Voor Alfred?” vraagt mevrouw Jager verbaasd.

„Bobby is immers Alfreds nieuwe vriend,” herinnert meneer haar.

„Maar jongen,” zegt mevrouw Jager. „Alfred ligt al in bed. Het is al kwart voor negen. Vond jouw moeder het dan goed, dat je zo laat opbleef en met je vader wegging?”

Nu is het Bobby’s beurt om vreemd te kijken.

„Waarom zou moeder het niet goedvinden? Wij hoeven nooit zo vroeg naar bed.”

„Maar ben je morgen dan niet erg slaperig?” vraagt mevrouw Jager.

„O nee, hoor. En ik sta ’s morgens al om zes uur op.”

Meneer en mevrouw Jager vinden het maar vreemd. Maar voor Bobby is het de gewoonste zaak van de wereld, dat hij naar bed gaat, als hij daar zin in heeft. Vader en moeder zeggen er nooit iets van, en ze sturen zelfs Felix van vier jaar niet naar bed. Die valt

soms onder de tafel in slaap en dan brengt moeder hem naar bed. „Nou, dan ga ik maar weer,” zegt Bobby. „Dan kom ik een andere keer overdag. Dag meneer, dag mevrouw.” „Dag Bobby,” zeggen meneer en mevrouw Jager. Ze kijken hem na en ze denken allebei hetzelfde. Maar ze zullen nog wel meer vreemde dingen meemaken.

4. Ronald

In de tropen staat men altijd veel vroeger op dan in Nederland. Voor de meeste mensen begint de dag al om zes uur en sommigen staan zelfs nog vroeger op.

Bij de familie Jager heeft men zich aan deze gewoonte aangepast. 's Morgens om zes uur staan ze op, maar dan gaan ze ook 's avonds vroeger naar bed.

's Morgens vroeg is het zo'n heerlijke temperatuur. O, wat is het hier toch anders dan in Nederland! Daar is het meestal zo koud en nat en winderig. Maar je kunt ook teveel van het goede krijgen. In Nederland zoek je de zon op, op Sint-Maarten zoek je liever een plaatsje in de schaduw. Bijna ieder huis heeft een veranda, waar je heerlijk uit de zon kunt zitten.

Voorlopig klagen Alfred en zijn zusjes Marijke en Yvonne nog niet over de warmte. Ze hebben in Nederland zo'n slechte zomer achter de rug, dat ze nu juist dubbel genieten. Je zweet wel erg gauw, maar kleren heb je toch niet veel aan. Je kunt op blote voeten lopen, je kunt je hemd uittrekken, je kunt met of zonder kleren in het water springen, het hindert allemaal niet.

Maar laat naar bed gaan is er niet bij. Meneer Jager merkt al gauw, dat heel veel kinderen uit zijn klas 's avonds erg laat naar bed gaan. Sommige kinderen zitten te suffen in school. Dat komt niet alleen door de warmte, dat komt vooral door het te laat naar bed gaan.

Alfred hoort de volgende morgen vreemd op, dat Bobby nog zo laat geweest is. „Jammer dat hij niet eerder kwam,” zegt hij

spijtig.

En op school zegt hij: „Waarom kwam je ook zo laat?”

„Ik kan toch niet komen lopen,” antwoordt Bobby. „Dat is veel te ver. Mijn vader moest naar Point Blanche en toen vroeg ik of ik mee mocht. Waarom ga jij dan zo vroeg naar bed?”

„Ik mag niet zo lang opblijven,” zegt Alfred. „Ik wil natuurlijk wel, maar mijn vader of mijn moeder stuurt mij toch naar bed.”

„Raar hoor,” vindt Bobby. „Mijn vader en moeder sturen ons nooit naar bed. Wij mogen altijd lang opblijven.”

Alfred kijkt hem wat ongeloofig aan. Dat dat allemaal zo maar kan bij Bobby thuis! Maar hij merkt al gauw, dat ook Ronald en Herman altijd laat naar bed gaan. Ronald gaat bij het begin van de schooltijd al op zijn armen liggen, omdat hij zo slaperig is.

„Rechtop zitten, Ronald,” waarschuwt meneer.

Zuchtend voldoet Ronald aan het bevel, maar even later ligt hij al weer meer dan dat hij zit. Meneer moet hem nog eens waarschuwen.

„Een strenge vader heb jij,” moppert hij zachtjes tegen Alfred.

„Kan ik het helpen, dat mijn vader de meester is,” fluistert Alfred terug.

„Waarom ben je ook zo lui?”

„Ik ben zo slaperig,” zucht Ronald.

„Dan moet je maar vroeg naar bed gaan,” zegt meneer, die het wel heeft verstaan. Ronald schrikt er zowaar van. Die meneer heeft goeie oren!

Ook Herman heeft moeite om zijn ogen open te houden. Het is bij hem hetzelfde liedje, hij is gisteravond veel te laat naar bed gegaan.

De kinderen leren natuurlijk ook niet zo goed, als ze altijd te laat naar bed gaan. O, er zitten wel goeie leerlingen bij, hoor. Maar die gaan dan 's avonds ook niet zo laat naar bed. Helaas zijn dat er niet zo veel.

En Alfred? Dat is ook maar een heel gewone leerling. Hij kan wel meekomen, hoor, maar een uitbinker is hij niet.

Na schooltijd gaan ze bij Ronald thuis spelen. Ronald heeft hen 's morgens op school gevraagd en Alfred heeft direct ja gezegd. Hij heeft er best zin in. Hij heeft er zo langzamerhand genoeg van om

alleen thuis te spelen of alleen door de stad te zwerven.
Tegen vader zegt hij, dat hij met de schoolbus meegaat, naar Ronalds huis. Maar hij heeft wel moeten beloven, dat hij om zes uur thuis is, anders vindt hij de hond in de pot.
Tot nu toe heeft Alfred nog niet in de schoolbus gezeten. Het lijkt hem wel leuk, zo'n tochtje met de bus.
Maar het valt erg tegen. De bus is zo vol, dat een heleboel kinderen moeten staan. Zo is er niet veel aardigheid aan. Gelukkig is het niet ver. Al gauw stappen ze uit en lopen de zijweg op, naar Ronalds huis. Ronalds broertjes Daniël en Louie zijn ook met de bus meegekomen en lopen met hen mee. Die twee praten alleen nog maar Engels, want ze zijn nog erg jong. Voor Alfred valt het niet mee om met hen te praten. Tegen Ronald en Bobby is het zo'n beetje half om half: Engels en Nederlands. Bobby en Ronald lachen zich soms naar om die kromme zinnen van Alfred, en Alfred op zijn beurt lacht om die gekke zinnen van Bobby en Ronald. Maar, dat hindert allemaal niet, want van fouten leer je.
„Kijk, daar woon ik,” wijst Ronald.
Alfred kijkt verbaasd.
„Zo klein? Hebben jullie daar wel genoeg ruimte?”
„O, dat gaat best, hoor,” lacht Ronald. „Als we willen spelen, spelen we buiten. Dat is toch geen probleem.”
„Maar je moet ook eten en slapen. Hoe kun je daar ooit slapen met zijn vijven?”
„We zijn maar met zijn vieren.” Alfred zwijgt verschrikt. Heeft hij iets verkeerd gezegd? Hij wist niet, dat Ronald geen vader had. Maar Ronald blijkt daar helemaal niet zo zwaar aan te tillen. Hij heeft zijn vader nooit gekend en dan is het niet zo pijnlijk. Maar Alfreds gedachten worden al gauw afgeleid. Ze vermaken zich in de omgeving, ze spelen bij de ruïnes van een oude fabriek bij het Grote Zoutmeer en ze klimmen tegen de heuvels op. Die ruïnes prikkelen Alfreds nieuwsgierigheid, maar Ronald en Bobby weten niet wat voor een fabriek dat precies geweest is. Misschien heeft de fabriek wel te maken gehad met zoutwinning, zoals die vroeger op Sint-Maarten plaatsvond.
De beide broertjes van Ronald, Daniël en Louie, zijn op het erf bij het huisje gebleven. Ze zijn nog maar zes en vijf jaar oud en daarom wilde Ronald ze niet mee hebben. Ze zijn nog veel te klein.

Maar naar binnen kunnen ze niet, want Ronalds moeder is naar haar werk en de deur is op slot.

De jongens vermaken zich opperbest. Ze zijn een heel eind tegen de heuvels opgeklommen en gooien stenen naar beneden. Ze doen wie het verst kan gooien. Ze moeten natuurlijk wel uitkijken voor de mensen in de buurt, want ze willen geen ruzie.

Bobby vertelt wat hen gisteren overkomen is met Jozef Cannegierter en dan moeten Ronald en Alfred erg lachen. Ja, lachen doen ze nu wel, maar als die dikke Jozef achter hen aan zou zitten, zouden ze dat zeker niet meer doen!

Ze gaan op de grond zitten en kijken naar beneden. Wat hebben ze toch een prachtig uitzicht! Voor hen ligt het Zoutmeer. Hier en daar zijn dijkjes aangelegd. Dat zijn de zoutpannen, waar men vroeger het zout uit zeewater won. De oever van het meer is wit van het zout. Daar heeft de zon al jaren zijn werk gedaan.

„Zoiets zou in Nederland niet kunnen,” denkt Alfred. „Daarvoor is het veel te koud.”

Dat zegt hij ook tegen Ronald en Bobby en dan willen die natuurlijk meer weten over Nederland. Hoe meer Alfred vertelt, hoe meer ze willen weten.

Nederland moet wel erg mooi zijn! Maar die kou, nee, die hebben ze liever niet. Dan Sint-Maarten met zijn bijna altijd blauwe lucht! „O, maar wij hebben ook wel warme dagen, hoor,” zegt Alfred. „Soms hebben we een heel mooie zomer. Het duurt alleen meestal niet zo lang.”

Hij belooft hen foto's te laten zien. Dat is dan een mooie gelegenheid om eens bij hem thuis te komen kijken. Zijn vader en moeder vinden het wel goed, dat weet hij zeker. Vader en moeder moedigen hem juist aan om vriendjes te zoeken. Zo zal hij zich niet zo eenzaam voelen op Sint-Maarten.

„Als die heuvels er niet voor zaten, zou ik mijn huis kunnen zien,” zegt Alfred.

„En ik mijn huis,” zegt Bobby.

Dan moeten ze wel even lachen, want Bobby woont immers tussen de heuvels.

Hier vandaan heb je tenminste nog een heel wijds uitzicht, over de zoutpannen en Philipsburg. Links is Point Blanche met aan de rechterkant de grote pier, waar vaak toeristenschepen aanleggen.

En als je linksaf slaat kom je bij de huizen van Point Blanche, waarvan sommige hoog op de heuvels liggen.

„Kom, laten we naar beneden gaan,” zegt Ronald. „Ik denk, dat mijn moeder nu zo langzamerhand wel thuis zal zijn!”

Ronalds moeder blijkt inderdaad thuis te zijn. Het is een reuze aardige vrouw en ze spreekt heel goed Nederlands.

„Dat vind ik best leuk,” zegt ze. „Maar ik ben nog nooit in Nederland geweest en het zal er ook wel nooit van komen. Ik ben zelfs nog nooit op Curaçao geweest.”

„Echt niet?” vraagt Alfred ongelovig.

„Nee hoor,” lacht mevrouw Hodge. „De A.B.C.-eilanden liggen veel te ver weg en het kost je handen vol geld om er naar toe te vliegen. Het is veel goedkoper om naar Puerto Rico te gaan of naar St. Kitts.”

„St. Kitts? Waar ligt dat nou weer?”

„Dat ligt bij Sint-Eustatius. Het is een Engels eiland, zoals zoveel eilanden in het Caribisch gebied.”

Alfred zucht ervan. Op school leer je zo veel aardrijkskunde, maar wie heeft er nu ooit van Saint Kitts gehoord? Er zijn zo veel eilanden in de Caribische Zee.

„Wacht maar,” troost mevrouw Hodge. „Over een poosje ken je alle eilanden uit de buurt. Wat dacht je, Engelsen en Amerikanen leren de kleinere plaatsen in Nederland ook niet. Die zullen nog wel nooit van Assen en Enkhuizen gehoord hebben.”

„Ik wil later met vakantie naar Nederland,” zegt Ronald.

„Dan kom je bij ons logeren,” lacht Alfred. „Want dan zijn wij vast al terug.”

„Ja, ja,” zegt mevrouw Hodge. „Dan mag je eerst wel eens flink verdienen en dat duurt nog heel wat jaren. Maar nu gaan jullie weer naar buiten, want ik moet eten koken.”

Dat is wel nodig ook, want het kamertje is maar piepklein. O, het ziet er allemaal wel schoon en netjes uit, maar het is en blijft klein. Maar zolang het mooi weer is, is het geen probleem. En gelukkig is dat meestal zo!

Ze hebben fijn gespeeld, maar nu moeten Alfred en Bobby toch echt naar huis. Het is nog een heel eind lopen en bussen rijden er bijna niet.

Het eerste stukje, naar de grote weg, lopen ze samen. Het is een zandweg met hier en daar diepe kuilen. Als er een auto langs rijdt, veroorzaakt dat grote stofwolken en dan kun je je maar beter even omdraaien.

„Zo kan ik mijn haar elke dag wel wassen,” moppert Alfred.

„En de vrouwen kunnen elke dag wel poetsen en schoonmaken,” zegt Bobby.

„Alles waait door de open ramen naar binnen.”

„In Nederland zijn de wegen veel beter,” zegt Alfred.

„Maar wij hebben altijd mooi weer,” lacht Bobby.

Hij geeft Alfred speels een duw, zodat die bijna voorover duikelt. Dat laat Alfred natuurlijk niet op zich zitten en al gauw stoeien ze als een stel jonge honden. Maar daar worden ze zo verschrikkelijk warm van, dat ze na een poosje al uitgestoeid zijn.

„Straks, als ik thuis kom, ga ik direct douchen,” zegt Alfred. „Ik voel me zo bezweet.”

„Ja, dat doe ik ook,” zegt Bobby.

„Hebben ze bij Ronald thuis eigenlijk wel een douche?” vraagt Alfred. „Ik heb nergens een badkamer gezien en het huis is ook zo klein.”

„Een douche? Nee hoor, die hebben ze niet,” zegt Bobby, „ze hebben zelfs geen kraan.”

„Maar hoe komen ze dan aan water?” vraagt Alfred verbaasd. „Je hebt elke dag toch veel water nodig.”

„Water krijgen ze een eindje verderop uit de kraan,” zegt Bobby. „Ronald moet elke dag een heleboel emmers water halen. Zijn moeder is te arm om een waterbak te laten maken.”

„Sjonge, sjonge,” zegt Alfred en er klinkt medelijden in zijn stem. „Ik wist niet, dat er nog zulke arme mensen waren. Dat komt zeker doordat Ronalds vader dood is.”

„Ronalds vader is niet dood,” zegt Bobby. „Hij woont ergens anders op het eiland.”

„Echt waar?” roept Alfred. „Maar waarom woont hij dan niet gewoon thuis? En geeft hij Ronalds moeder dan geen geld?”

„O nee, dat doet hij niet. Hij houdt mooi al het geld voor zichzelf.”

„Wat gemeen!” roept Alfred verontwaardigd uit.

Bobby haalt zijn schouders op.

„Och, dat komt hier vaak voor.”

Hij vindt het blijkbaar heel gewoon, dat veel vaders op Sint-Maarten niet voor hun kinderen zorgen.

Onderweg naar huis moet Alfred nog steeds denken aan wat Bobby hem verteld heeft. Hij is nog onder de indruk van het kleine huisje, waar ze niet eens een kraan hebben. Hoe moet je dan douchen? Als hij straks bezweet thuiskomt, kan hij direct onder de douche wippen.

Bij hen thuis hebben ze wel een waterbak. Die zit onder het huis en als je de kraan opendraait slaat de elektrische pomp aan. Die pompt het water uit de bak omhoog. En als het regent stroomt het water van het dak door de goten en de pijpen in de waterbak. Zo gaat dat op Sint-Maarten.

„Als Bobby en Ronald bij mij spelen, kan Ronald wel bij ons douchen,” denkt Alfred.

„Tenminste... als hij dat wil.”

5. Een tochtje

Op zaterdag is er geen school. Dat is in Nederland zo, dat is op Sint-Maarten ook zo.

Maar uitslapen is er niet bij. Het is veel te warm om lang in bed te liggen.

De familie Jager is nu bijna twee weken op Sint-Maarten. Vorige week zaterdag hadden ze het erg druk, want toen was het huis nog niet helemaal ingericht. Maar deze zaterdag hebben ze meer tijd. Als ze aan het ontbijt zitten, zegt vader: „Zullen we een tochtje over het eiland maken?”

Nou, dat hoeft hij geen twee keer te zeggen! De kinderen roepen en schreeuwen door elkaar, zodat de honden uit de buurt beginnen te blaffen.

„Kalm toch, kinderen,” zegt moeder lachend. „Met zo'n herrie maak je het hele eiland overstuur.”

„Ze kunnen wel denken, dat de Indianen zijn teruggekeerd op Sint-Maarten,” zegt vader.

„Teruggekeerd?” vraagt Marijke. „Hebben die hier dan gewoond?”

„Nou en of,” zegt vader. „Maar dat was al voordat de Nederlanders in 1634 kwamen. Toen die Sint-Maarten in bezit namen, was het eiland onbewoond en Saba en Sint-Eustatius ook.”

„Maar hoe komen de Fransen hier dan?” vraagt Alfred.

„Die zijn kort na de Nederlanders gekomen,” zegt vader. „In 1648 is er tussen de Nederlanders en de Fransen een verdrag gesloten, dat het eiland in tweeën verdeelde. Straks komen we langs het monument waar dat opstaat. Dat staat bij de grens.”

„Gek hoor,” zegt Marijke. „Een grens op zo'n klein eilandje.”

„O, maar je merkt er niets van, hoor,” zegt vader. „Ik heb die grens nog wel niet gezien, maar men heeft mij verteld dat er helemaal geen sprake is van douane en afsluitbomen. Geen pascontrole dus.”

Vader blijkt goed op de hoogte. Hij heeft ook veel gelezen over Sint-Maarten voordat ze uit Nederland vertrokken. Je wilt tenslotte wel weten waar je terecht komt.

Als ze het eten op hebben moet er eerst afgewassen worden, maar daarna vertrekken ze ook direct. Zo hebben ze een heerlijk lange morgen om het eiland te bekijken.

„Hè, hè, eindelijk eens tijd om het eiland te bekijken,” zegt vader. „Daar zijn we de afgelopen week nog niet aan toegekomen. Vorige week zaterdag zaten we nog middenin de rommel en zondagmorgen na kerktijd kregen we een leuke band.”

„Als jij de reserveband tijdig had laten plakken, hadden we zondag niet zonder auto gezeten,” lacht moeder.

„Maar ik had het de laatste tijd in Nederland zo verschrikkelijk druk,” verdedigt vader zich. „Toen heb ik er nooit meer aan gedacht dat de reserveband lek was. Al met al waren we nog gelukkig dat we die leuke band vlak bij huis kregen, toen we terug kwamen uit de kerk.”

„Als we hadden moeten lopen naar de kerk waren we nooit op tijd gekomen,” zegt Alfred. „’t Is toch nog een heel eind naar de stad.”

„Dat valt best mee,” zegt Marijke. „Als je maar op tijd van huis gaat.”

Ze rijden langs de Grote Baai en komen bij de stad. Maar vader rijdt er niet doorheen. Het is er veel te druk. Je kunt ook om de stad heen rijden, langs het Grote Zoutmeer. Daar heb je geen last van verkeersopstoppingen, zoals zo vaak gebeurt in de Voorstraat en de Achterstraat.

Moeder heeft een kaart van Sint-Maarten op schoot. Van te voren hebben ze trouwens al een route uitgezocht, maar omdat ze het eiland nog niet zo goed kennen, hebben ze de kaart er toch maar bij.

„Eerst gaan we naar Koolbaai,” zegt vader. „Daar zijn we al eerder langsgeslagen, toen we van het vliegveld kwamen.”

„Maar toen was het donker,” zegt Alfred. „Toen konden we niets zien.”

„Geef je ogen dan maar goed de kost,” zegt moeder. „Er valt heel wat te zien.”

Nou, dat is inderdaad zo. Ze komen over een weg met heel veel winkels en daar is het ontzettend druk. Iedereen wil natuurlijk inkopen doen voor de zondag. Maar zij hoeven geen boodschap-

pen meer te doen. Vader en moeder zijn gistermiddag samen wezen winkelen.

Ze slaan linksaf, richting Koolbaai en Juliana-vliegveld. Rechtsaf is naar Sint-Peters, daar gaan ze nu niet heen. Daar kunnen ze later nog wel eens naar toe gaan. Sint-Peters is tenslotte ook nog een flink dorp met verschillende kerken en scholen.

Na korte tijd beginnen ze te klimmen. De weg wordt bochtig en hoe hoger ze komen hoe mooier hun uitzicht wordt.

„O, ziet u dat, vader,” roept Yvonne. „Daar staan verreijkers aan de kant van de weg.”

„Mogen we daar eens door kijken?” vraagt Alfred.

Vader trekt een bedenkelijk gezicht. „Vanaf deze kant mag ik de parkeerplaats niet oprijden,” zegt hij. „En het is te gevaarlijk om een eindje verderop linksaf te slaan. Het is hier veel te druk.”

„Wat jammer!” roept Yvonne teleurgesteld. „Ik had zo graag even door die kijkers gekeken.”

„Dat bewaren we dan voor een volgende keer,” troost moeder.

„We blijven hier nog lang en dan krijgen we altijd nog wel de gelegenheid. Kijk eens voor je uit, zo'n mooi uitzicht als je hier hebt!”

Het is werkelijk adembenemend. Links zien ze heel veel water en hier en daar heuvels. Daar is ook het vliegveld.

Even later maakt de weg een scherpe bocht naar links en dan staan ze al gauw voor een t-kruising. Ze zijn in Koolbaai. Linksaf is naar het vliegveld, rechtsaf naar Marigot, de hoofdstad van Frans Sint-Maarten. Dan zijn ze ook al weer een heel eind de heuvels afgedaald.

„Wat is het hier druk,” verzucht Marijke. „Het lijkt me helemaal niet leuk om zo vlak aan de weg te wonen.”

„Nee, dan zou ik 's nachts, geloof ik, geen oog dicht doen,” zegt moeder.

„Gelukkig, dat wij op zo'n rustige plek wonen.”

Ze komen langs het vriendelijke Methodistenkerkje met zijn rode torentje, en dan zijn ze Koolbaai alweer uit.

„Nu zijn we niet ver meer van de grens af,” zegt vader. „Ik heb het op de kaart gezien.”

Alfred en Marijke hangen al over de voorbank heen om te kijken of ze iets van een grens kunnen ontwaren. Het duurt nog wel even,

maar dan ineens zien ze het monument, aan de linkerkant van de weg.

Het is maar heel simpel: een piramideachtige zuil door paaltjes met kettingen afgezet. In het voorbijgaan lezen ze: 1648-1948. Wat er verder opstaat kunnen ze niet zo gauw lezen en stoppen kunnen ze ook niet. Daarvoor is het veel te druk op de weg.

Het duurt niet lang meer, dan zijn ze in Marigot. Het is heel anders dan Philipsburg, veel meer een echt stadje. Philipsburg is langgerekt en de straten zijn smal, maar Marigot heeft veel meer en veel bredere straten. Ze zetten de auto op een parkeerplaats langs de hoofdweg en wandelen de stad in.

„Moeten we hier nu ook Frans praten?” vraagt Alfred. „Dat hebben wij immers niet geleerd.”

„Nee hoor,” zegt vader. „De bevolking spreekt onderling Engels, net als op de Nederlandse kant.”

Dat is maar goed ook, want Alfred heeft genoeg moeite met het Engels. En bij Bobby kan hij ook nog wel met het Nederlands terecht. Zo redden ze het samen best.

„Jammer dat Bobby er niet bij is,” denkt Alfred.

Ja, jammer is het wel, maar met drie kinderen is de auto al vol en dan kunnen er geen vriendjes of vriendinnetjes meer bij.

Ze lopen door een winkelstraat. Het is er druk, maar toch reuze gezellig. Kooplieden hebben hun groenten en fruit op de trottoirs uitgesteld. Je ziet er ook heel vreemde vruchten, waarvan Alfred de naam niet weet.

„Hé, daar liggen ananassen!” roept Marijke opgetogen. „Die zijn lekker!”

„Koopt u er één, moeder?” vraagt Yvonne.

Vader vraagt naar de prijs. Die blijkt best mee te vallen en de ananas verdwijnt in de tas. Ze kunnen met dollars of guldens betalen, ook al is op de Franse kant de Franse franc de officiële muntsoort.

Nu komen ze bij de markt, aan de waterkant. Daar halen de kinderen helemaal hun hart op. Niet alleen groenten en fruit verkopen ze er, maar ook vlees en vis. Het vlees ziet er trouwens niet zo erg smakelijk uit.

Alfred kijkt omhoog. Op een hoge heuvel ligt een oud fort. De

Franse vlag wappert vrolijk in de wind.

„Gaan we daar ook eens kijken, vader?” vraagt hij. „Daar, in dat fort?”

„Als dat kan, mag het van mij,” antwoordt vader.

Maar moeder kijkt bedenkelijk.

„Dat is maar niet even een klim!” verzucht ze. „Ik blijf liever beneden.”

„Maar ik wil wel mee omhoog,” roept Marijke. „Het lijkt me best leuk, zo hoog. En wat zul je daar een mooi uitzicht hebben!”

„Ik wil ook mee,” zegt Yvonne.

„Nou, dat is me wat moois,” zegt moeder. „Dan blijf ik helemaal alleen achter.”

„Dan moet u meegaan,” lacht Alfred.

„Het zal wel moeten, want ik voel er ook niet veel voor om hier alleen te blijven.”

Ze lopen eerst de hele markt over om te kijken of er nog iets van hun gading is. Ze kijken ook even bij het bootje, dat een dagelijkse dienst onderhoudt tussen Sint-Maarten en Anguilla, een Engels eiland ten noorden van Sint-Maarten. Het bootje is afgeladen vol, de mensen zitten zelfs op het dak.

„Dat lijkt me niet zo erg veilig,” zegt moeder. „Stel je voor, dat de wind opsteekt en de zee ruw wordt.”

„Kun je niet met een vliegtuig?” vraagt Alfred.

„Ik geloof het wel,” zegt vader.

„Op de Franse kant hebben ze ook een klein vliegveldje,” zegt moeder.

„Maar dat is alleen voor heel kleine vliegtuigjes. We komen er straks wel langs, want dat heb ik op de kaart gezien.”

„Je bent onmisbaar,” lacht vader.

„Ja, ja, als je mij niet had!” zegt moeder.

Ze hebben eerst de op de markt gekochte spullen in de auto gelegd. Dat is wel zo handig, want wat hebben ze er aan om die mee te zeulen naar boven.

De klim valt trouwens best mee. Veel moeite om de weg ernaar toe te vinden hebben ze niet, want al spoedig zien ze een bordje met het opschrift „Fort Marigot.”

Boven hebben ze een schitterend uitzicht. Je kijkt over de hele stad

heen en heel in de verte, kun je het Juliana-vliegveld zien liggen. Vader maakt foto's. Het is alleen jammer, dat ze er niet met zijn vijven op kunnen. Ze zijn de enigen in het fort. Toch komt vader een keer op de foto, die Alfred mocht nemen.

Ze zijn gauw uitgekeken, want het Fort bestaat alleen maar uit muren. De kinderen willen liever wat meer van het eiland zien.

Ze rijden Marigot uit, in noordelijke richting. Ze gaan heuvel op heuvel af.

„Wat is het hier toch mooi,” zegt moeder. „Gelukkig is het hier niet zo dicht bebouwd als op de Nederlandse kant. Daar wonen eigenlijk te veel mensen.”

„Dus dan zijn wij ook te veel,” lacht Alfred. „Want wij zijn er pas bij gekomen.”

„Ja, als je 't zo bekijkt...”

Voorlopig hebben ze echter helemaal geen zin om het eiland te verlaten. Het weer is hier altijd mooi en de natuur ook. Tenminste... als je niet naar de rommel kijkt. Op sommige plaatsen is dat wel heel bar. Maar vandaag genieten ze echt. Ze komen langs het vliegveldje, waar heel eenzaam een klein vliegtuigje staat. Een windzak aan een lange mast geeft de windrichting aan. Dit is wel wat anders, dan al die bedrijvigheid op het Juliana-vliegveld.

De omgeving is werkelijk schitterend. De weg kronkelt door de heuvels en ze komen bijna geen mens tegen.

Dan ineens zien ze een bordje „Orleans”.

„Hé, kijk daar nou eens!” roept Marijke. „Orleans! Dat ligt ook in Frankrijk.”

„Ik denk, dat Orleans in Frankrijk wel een beetje groter is, zegt vader.

Hij stuurt scherp naar links en vlak daarna naar rechts, langs een steile helling naar beneden.

„Haarspeldbochten heb je hier ook al,” lacht hij.

„Kijk dan maar uit voor tegenliggers,” waarschuwt moeder.

Alfred kijkt nog even achterom, naar de kerk die bovenop de heuvel ligt, waar de bochten begonnen. Hij heeft nog nooit van Orleans gehoord, maar Marijke zit al in de zesde klas. Zij heeft vorig jaar bij de aardrijkskundeles heel Europa gehad en dus kan zij het weten.

De weg is nu tamelijk vlak en al spoedig zijn ze Orleans weer uit. Er zijn hier en daar zijwegen, maar die gaan ze een andere keer wel eens verkennen.

Ze hebben nog jaren de tijd!

Niet lang daarna zien ze het bordje „Welkom op Sint-Maarten. Nederlands gedeelte.”

„Terug uit het buitenland,” grapt Alfred.

„Zullen we nu maar meteen terug naar huis?” vraagt moeder.

„Het wordt zo langzamerhand etenstijd.”

„Ik had nog best even bij Bobby langs willen rijden,” zegt Alfred.

„Dat bewaren we dan voor een volgende keer,” zegt vader. „Anders blijven we de hele dag rijden.”

Ze zijn weer een heel eind geklommen en als ze over de top zijn gaat de weg steil naar beneden.

„Dit is Willemsheuvel,” zegt vader. „Een volgende keer gaan we hier linksaf. Ik ben benieuwd, waar we dan terechtkomen.”

Ze gaan rechtdoor, recht op het Grote Zoutmeer af. Ook hier, vanaf de heuvel, heb je weer een prachtig uitzicht. Aan de andere kant van het meer zien ze Philipsburg liggen en heel in de verte, links bij de grote pier, moet hun huis ergens tussen de heuvels liggen.

Om het Zoutmeer heen rijdend, bereiken ze de verkeersweg, die om Philipsburg heen ligt. En dan duurt het ook niet lang meer of ze zijn weer thuis.

Er komt die zaterdag niets meer van om naar Bobby toe te gaan. Na het eten gaat vader in de tuin aan het werk. Marijke en Alfred helpen hem daarbij. Yvonne helpt moeder met de afwas.

„Dit kan een prachtige tuin worden,” zegt vader. „Het weer heb je altijd mee. Het hele jaar door kunnen we bloemen hebben.”

„Valt er dan wel genoeg regen?” vraagt Marijke.

„Ik denk het wel,” antwoordt vader. „Je ziet toch genoeg bloemen op het eiland. Als je je best maar doet op je tuin, kan het iets heel moois worden.”

Voorlopig hebben ze wel werk, want er ligt een heleboel rommel in de tuin.

Dat moet eerst opgeruimd worden en dan pas begint het tuinieren. In een hoek van de tuin staat een leeg olievat. Olievaten worden

op Sint-Maarten gebruikt als vuilnisemmers. Daar gooien Alfred en Marijke alle rommel in. Het duurt niet lang of hij is tot aan de rand vol.

„En nu maar hopen dat hij gauw geleegd wordt,” zegt vader.

6. Zondag

Daar staan ze dan op zondagmorgen, in hun beste kleren: Vincent, Bobby, Yolanda en Felix. Ze gaan zo meteen met moeder naar de kerk.

Vader zit buiten. Hij heeft zijn beste kleren niet aan, want hij gaat niet mee.

„De kerk is voor vrouwen en kinderen,” zegt hij altijd.

Moeder zegt er wel eens wat van, maar dat helpt toch niet. Vader wil niet naar de kerk en daar heeft moeder verdriet van.

In de kerk zie je ook altijd meer vrouwen dan mannen. Alleen bij bijzondere gelegenheden zie je meer mannen dan gewoonlijk. Dan zijn ze ook, net als de vrouwen, op hun paasbest.

Moeder pakt haar gezangenboek en stopt het in haar handtasje. Ze kijkt meteen of haar beurs er wel in zit.

„Zo, nu moeten we toch echt gaan,” zegt ze, terwijl ze haar tasje dichtknipt.

„Kom jongens, naar de auto.”

„Ik wil voorin,” zegt Vincent.

Hij holt naar de auto, maar dan blijkt Yolanda er al in te zitten. Vincent doet de deur open en zegt: „Ik mag voorin van moeder en jij achterin.”

„Ja, dat zal wel,” zegt Yolanda. „Ik ken jou langer dan vandaag. Ik blijf lekker zitten.”

Dan is moeder ook al bij de auto.

„Bobby, Vincent en Felix gaan op de achterbank,” zegt ze.

„Zie je nou wel!” zegt Yolanda. „Je zit te liegen!”

„Wie zit te liegen?” vraagt moeder.

„Vincent,” zegt Yolanda. „Hij zei dat ik achterin moest van u.”

„Ach meid,” moppert Vincent.

„’t Is ook altijd weer het oude liedje,” zucht moeder. „Je weet best dat je niet mag liegen. Luister maar goed naar de dominee, dan leer je tenminste nog iets goeds. ’t Is al erg genoeg dat vader nooit mee wil.”

Ze start de auto en rijdt van het erf af.

In de kerk zoeken ze een plaatsje op de galerij. Ze zijn mooi op tijd, want het is vijf voor half negen. De meeste mensen komen op het laatste ogenblik en het gebeurt niet zelden dat de mensen te laat komen. Daar heeft moeder een hekel aan en daarom is ze op tijd. De waaiers aan het plafond draaien en de ramen staan tegen elkaar open. Zo is het nog een beetje uit te houden met die warmte. Je moet niet te dicht bij de ramen aan de oostkant gaan zitten, want dan zit je precies in de zon. Dat is niet te harden!

Ineens ziet Bobby Alfred. Alfred heeft hem ook al gezien, want hij steekt zijn hand op.

„Kijk eens, moeder. Die blanke jongen daar, dat is mijn nieuwe vriend. Mag ik bij hem zitten?” vraagt Bobby.

„Blijf maar rustig hier,” zegt moeder. „Straks zitten jullie steeds te kletsen en daarvoor ben je niet in de kerk.”

Zo denken vader en moeder Jager er ook over. De kinderen zijn nog te jong om alleen te zitten, die kunnen maar beter bij de ouders blijven.

Alfred zit nog eens goed om zich heen te kijken. Deze kerk is erg mooi! De galerijen zijn lichtblauw met een goudkleurige rand. Dat staat erg deftig. Hoog bovenin de kerk hangen drie glazen lichtkronen. Die branden natuurlijk alleen, als er ’s avonds een dienst gehouden wordt.

De dominee komt binnen. Het geroezemoes verstomt.

Vervelend dat Alfred nog lang niet alles kan verstaan wat de dominee zegt. Voor Marijke is het ook moeilijk en Yvonne begrijpt er helemaal niets van.

Vorige week zondag moesten vader en moeder en de kinderen gaan staan, zodat de mensen konden zien wie ze waren. Vader noemde hun namen en vertelde waar ze vandaan kwamen. Zo werden ze welkom geheten op Sint-Maarten.

Die hartelijkheid heeft hen goed gedaan.

Misschien was Bobby er vorige week zondag ook wel, maar toen kende Alfred hem natuurlijk nog niet. Nu zit hij af en toe naar hem te kijken.

Ze moeten staan, want ze gaan zingen. Dat is ook al zo vreemd. In Nederland blijf je in de kerk gewoon zitten, als je gaat zingen. Bovendien zegt de dominee daar welke verzen je moet zingen, maar op Sint-Maarten zingen ze alle verzen van een psalm of een gezang. Soms zijn dat er wel acht!

Alfred en Marijke proberen mee te zingen. Dat valt niet mee, want de wijs is onbekend en bovendien is het Engels. Maar over een paar maanden zullen ze vast wel alles verstaan en dan hebben ze geen problemen meer.

De dienst duurt lang, veel langer dan in Nederland. En omdat Alfred niet alles verstaat, dwalen zijn gedachten gauw af.

Het moet eerst nog allemaal wennen. Het gaat zo anders toe dan in Nederland. Als de dominee in zijn preek iets zegt wat de mensen erg aanspreekt wordt er zo maar „Amen” door de kerk geroepen. De dominee gaat rustig verder. Hij schijnt het heel gewoon te vinden, dat de mensen „Amen” roepen. Beneden, ergens bij het middenpad, geeft een moeder haar kindje de fles.

Alfred stoot Marijke aan om haar daar op te wijzen. Maar Marijke heeft het al gezien. Tijdens de preek lopen er kinderen uit de kerk om naar de w.c. te gaan. De deuren staan wel wagenwijd open, maar hinderlijk is het toch.

„Dat doen jullie niet, hoor,” heeft moeder vorige week na de dienst gezegd.

„Het mag hier dan heel gewoon zijn, ik vind het bijzonder storend.”

En dus moesten de kinderen voor kerktijd naar de w.c. en anders wachten ze maar tot na kerktijd.

Eindelijk zegt de dominee amen. Ze gaan weer een paar liederen zingen. Je moet goed luisteren welk lied genoemd wordt, want bordjes met de daarop te zingen liederen hebben ze niet.

De organiste speelt een kort voorspel en dan beginnen ze te zingen. Dat klinkt erg mooi, in die volle kerk. De mensen zingen uit volle borst.

Daarna gaan ze weer zitten om te luisteren naar de afkondigingen.

Het koor zingt een paar liederen tijdens de collecte en dan duurt het niet lang meer of de kerkdienst is geëindigd.

Bij de deur geven ze de dominee een hand. Dat duurt nogal even, met zo'n kerk vol mensen. Vorige week vroeg de dominee naar Alfreds naam. Gelukkig verstond hij dat wel, anders had hij met zijn mond vol tanden gestaan.

Bobby komt vlak achter Alfred aan. Zodra de kerkdienst voorbij was, is hij naar Alfred toegekomen.

„Heb je zin om mee te gaan, Bobby?” vraagt Alfreds moeder.

„Dan kun je vandaag wel bij ons blijven.”

„O ja, daar heb ik best zin in!” roept Bobby.

„Maar moet je dat niet eerst aan je moeder vragen?” zegt Alfred.

„O, maar dat is vast wel goed,” zegt Bobby. „Maar ik zal het wel zeggen.”

Bobby's moeder vindt het inderdaad wel goed, maar ze wil dat Bobby eerst naar huis gaat om andere kleren aan te trekken. Als hij zijn beste pak aan heeft, kan hij niet spelen.

„Maar hoe moet ik dan bij Alfred komen?” vraagt Bobby verschrikt. „Ik kan nu met Alfred meerijden.”

„Ach joh, ik vraag mijn vader wel,” zegt Alfred, die met Bobby is meegegaan.

„Nee, wacht maar, ik weet een betere oplossing,” zegt mevrouw Richardson. „Ik breng jou zo meteen wel naar Alfred, dan kunnen Alfreds vader en moeder je vanmiddag of vanavond terugbrengen.”

Dat is een goeie oplossing. Bobby rijdt met zijn moeder mee terug naar huis en nadat hij een korte broek en een t-shirtje heeft aangetrokken, brengt zij hem naar Point Blanche.

Het is erg leuk bij de familie Jager. Je zit er op een mooi plekje, dicht bij de zee. Bobby wijst Alfred op een reeks rotsen in zee, waarvan één heel grote.

„Die noemen ze „Kip en Kuikens”,” zegt hij.

Alfred lacht.

„Dat is aardig gevonden. In Amsterdam hebben ze een buurt, die ze de Jordaan noemen. Maar daar stroomt helemaal geen rivier, er zijn alleen maar grachten.”

„Point Blanche is ook een gekke naam,” zegt Bobby. „Point is

Engels en Blanche is Frans."

„Dan is Witte Punt beter," zegt Alfred. „Dat zijn allebei Nederlandse woorden."

Ze zitten dicht bij zee, maar hoog genoeg om niet nat te worden. Er is hier geen strand, er zijn alleen maar wat stenen. Als de golven op de oever stuklopen komen er grote vlokken schuim op het water. Het is daar net een grote wasmachine.

Aan de overkant ligt St. Barts.

„Ben je daar wel eens geweest?" vraagt Alfred, naar het eiland wijzend.

„Nee, nog nooit," zegt Bobby.

„Het is kleiner dan Sint-Maarten, nietwaar?"

„Ja, en het is Frans. Maar ik versta geen Frans."

„Ik ook niet. Ik wil het later best leren. In Nederland leer je na de lagere school Engels, Frans en Duits. Maar ik zit nog op de lagere school en dus heb ik op school nog geen Engels geleerd. Mijn vader heeft het mij geleerd, met grammofoonplaten."

Maar Bobby kent het Nederlandse woord grammofoonplaten niet. Daarom moet Alfred op de een of andere manier omschrijven wat hij bedoelt. Als Bobby er eindelijk achter is, leert hij Alfred het Engelse woord. Zo leren ze beiden weer wat.

Bobby blijft de hele dag bij Alfred. Ze klimmen de heuvels op, ze kijken bij de pier, waar een groot passagiersschip ligt, en ze lopen een eind de stad in. Daar is het nu een heel stuk rustiger, dan op de werkdagen. Nu is er geen druk verkeer, nu is er geen lawaai, het is er heerlijk rustig.

Bij de kleine pier, middenin de stad, zitten ze een hele poos op een bank en praten wat met andere jongens. Die zijn daar aan het zwemmen. Alfred en Bobby hebben geen zwembroek bij zich. Dat is dom. Een volgende keer zullen ze er beter om denken.

Een klein eindje in het water kunnen ze trouwens wel. Alfred is op blote voeten en sandalen en bovendien heeft hij een korte broek aan. Zodoende kan hij zonder bezwaar een eind het water in lopen.

Het water is heerlijk lauw. Eigenlijk zou hij zo best het water in kunnen duiken met broek en al, want die droogt toch wel weer op. Bobby trekt zijn t-shirt al uit en legt het op het strand. Dan aarzelt

Alfred niet langer, hij trekt zijn t-shirt ook uit en legt het bij dat van Bobby. Dan de sandalen nog uit en een moment later spartelt hij al in het water.

Ze vermaken zich opperbest. Als ze moe zijn van het zwemmen komen ze het water uit. De zon schijnt fel en al gauw zijn ze een heel eind opgedroogd.

Ze hoeven nog lang niet naar huis, het is nog volop licht.

Ze lopen een heel eind en als ze dan eindelijk, na uren, weer thuis komen, zijn de natte broeken al opgedroogd. Hun voeten zijn op het strand erg vuil geworden.

„Wat zijn jullie lang weggebleven,” zegt moeder. „Ik werd al ongerust.”

„Ach, kom nou, ze lopen niet in zeven sloten tegelijk,” zegt vader.

„Sloten heb je hier niet eens,” lacht Alfred. „Dan kunnen we er ook niet in lopen.”

„Dat dacht je maar, jongetje,” zegt vader. „Er is wel degelijk een sloot. Straks, als we Bobby naar huis brengen, zal ik hem aanwijken. We komen er toch langs.”

„U bedoelt de Rolandusgracht?” vraagt Bobby.

„Juist, de Rolandusgracht,” zegt vader. „Die is in de vorige eeuw door een zekere meneer Rolandus aangelegd om de waterafvoer beter te regelen. Als het hard regent, moet het water toch weg kunnen komen.”

Moeder schenkt een glaasje frisdrank in voor de beide avonturiers. Het is gauw leeg, maar moeder geeft hen geen tweede glas. Anders lusten ze straks geen eten.

Marijke zit op de veranda te lezen en Yvonne speelt met haar poppen.

Marijke heeft al haar boeken uit Nederland meegenomen en Alfred ook. Dat is maar goed ook, want op Sint-Maarten zijn bijna geen Nederlandse boeken te koop. Dan zou je helemaal naar de Benedenwindse eilanden moeten en dat is maar liefst duizend kilometer ver. Daar hebben ze er genoeg, maar met de reiskosten meegerekend, zouden de boeken wel erg duur worden!

Terwijl Bobby Alfreds leesboeken op zijn kamertje bekijkt, roept moeder: „Eten!” Dat vindt Bobby jammer, want hij vindt Alfreds boeken best leuk. Hij zou er wel eens een willen lezen. Er zijn

boeken bij die niet zo erg moeilijk lijken.

„Kom jongens,” zegt moeder. „Aan tafel. Morgen kunnen jullie wel weer met je neus in de boeken duiken.”

Het is al helemaal donker als Alfred en zijn vader Bobby terugbrengen naar huis. Ook 's zomers is het op Sint-Maarten zo om een uur of half zeven al donker. Daar staat tegenover, dat het 's winters nooit zo vroeg donker is als in Nederland. Dag en nacht verschillen er niet zo veel.

„U zou me de Rolandusgracht nog wijzen,” zegt Alfred.

„Dat is waar ook,” zegt vader. „Maar nu is het donker en dan zie je er niet veel van. Die gracht zit trouwens achter deze dijk. Verderop kun je hem beter zien.”

Ook daar zien ze hem niet duidelijk. Het is immers al helemaal donker en veel lantaarns branden er niet.

Ze klimmen nu bij de heuvels op. De weg is bochtig en slecht en daardoor kunnen ze niet erg opschieten. Maar dat hindert niet, want ze hebben tijd genoeg.

„Hier is het,” zegt Bobby.

Vader stopt en Bobby stapt uit.

„Bedank voor alles, meneer,” zegt hij. „Ik vond het erg fijn.”

„Ik ook,” zegt Alfred. „Kom zaterdag maar terug.”

„Kom jij dan maar eens bij mij,” lacht Bobby. „Dan kun je ook eens meemaken hoe het hier is.”

„Ik zie nog wel,” antwoordt Alfred.

Dan keert meneer Jager de auto. Bobby steekt zijn hand op.

Hij fluit een deuntje als hij het pad oploopt naar huis. Hij voelt zich erg tevreden. Het is een fijne dag geweest.

7. Naar het strand

Na een paar weken zijn de kinderen al helemaal gewend. Alfred heeft in Bobby een aardige vriend gevonden en Ronald is er ook zo nu en dan bij.

Marijke heeft eindelijk ook een vriendinnetje gevonden. Het is Linda Cannegieter, die op school tegenover haar zit, in hetzelfde groepje.

Linda woont in Philipsburg. Dat is wel handig, want dat is niet zo ver van Witte Punt.

De familie Jager maakt heel wat tochtjes over het eiland, steeds weer ontdekken ze nieuwe plekjes en vanaf de heuvels heb je vaak een verrassend mooi uitzicht.

Alfred brengt een hele zaterdagmiddag bij Bobby door. Ze vermaken zich opperbest. Ze lopen met Ronald, Freddy, Herman, Jimmy en Ricardo een smal weggetje af, waar bijna geen huizen staan. Het weggetje is trouwens zo slecht, dat je er nauwelijks met een auto over kunt rijden. Het is bijna helemaal overwoekerd door planten. Het lijkt wel of ze op een ontdekkingstocht zijn.

„Misschien komt er zo meteen wel een wild dier uit de struiken schieten,“ denkt Alfred.

Het zijn echter geen wilde dieren, maar venijnige muskieten, die hen hinderen. Steeds maar weer ondernemen die aanvallen op

blote armen en benen.

Als ze een hele poos gelopen hebben, zien ze ineens de zee voor zich liggen.

„Zien wie het eerst aan het strand is?” roept Herman.

Dat hoeft hij geen tweede keer te zeggen. De jongens rennen naar beneden.

Van muskieten hebben ze nu geen last meer.

Dikke Freddy komt natuurlijk een heel eind achteraan. Die geeft het trouwens al gauw op. Hij heeft geen zin om zich in het zweet te jagen.

Aan het strand trekken ze gauw hun schoenen uit en lopen een eind het water in. De zee is wild en de golven breken schuimend stuk op het strand.

Alfred schrikt geweldig, als hij door het terugtrekkende water bijna valt. Dat het water zo sterk is! Het schijnt de andere jongens niet te deren. Alfred laat dan ook helemaal niet blijken, dat hij eigenlijk een beetje bang is van die sterke stroming. Hij is bang, dat hij uitgelachen zal worden.

Dikke Freddy is eindelijk ook beneden aangekomen. Hij doet meteen zijn kleren uit en duikt in de golven.

„Waarom gaan jullie niet zwemmen?” vraagt hij. „Of durven jullie niet?”

„Ach, kom nou!” roept Ricardo. „Wacht maar!”

In een ogenblik heeft hij ook zijn kleren uitgetrokken en dan volgen de anderen meteen.

Na een kwartiertje komen ze het water weer uit. Niemand heeft een handdoek bij zich, maar dat vinden ze niet erg. De zon droogt hen wel.

Alfred kijkt eens naar de bruine ruggen van zijn vrienden. Bobby is lichtbruin, maar dikke Freddy is wel heel erg donkerbruin. De ene of de andere Sint-Maartenaar, dat maakt nog een heel verschil.

Alfred gaat languit op zijn buik liggen, met zijn hoofd op zijn armen.

Hij wil ook wel een beetje een gekleurde huid hebben, net als de andere jongens.

Veel rust wordt hem niet gegund. Bobby kietelt hem onder zijn voeten en daar kan hij absoluut niet tegen.

Alfred schiet overeind om de plaaggeest te pakken. Maar Bobby rent het water weer in.

Ze blijven een paar uur aan zee. De ene keer zwemmen ze, de andere keer liggen ze aan het strand.

Het is er heerlijk rustig. Sint-Maarten heeft zo veel stranden, dat het er nooit druk is. En toch zijn er duizenden toeristen op het eiland.

Tenslotte stappen ze op. Ze moeten nog een heel eind lopen eer ze thuis zijn.

Gelukkig hoeven ze niet dezelfde weg terug, bij al die muskieten langs.

Ze blijven nu aan de kant van de weg lopen en daar zijn geen muskieten. De weg is trouwens erg eenzaam. Een heel enkele keer komt er een auto langs. Meestal blijkt het een huurauto te zijn met toeristen.

De weg gaat tamelijk steil omhoog. Het zweet loopt de jongens langs hun gezichten.

Ricardo steekt zijn hand op als er een auto aankomt, maar die rijdt door. Die zit helemaal vol.

Dan komt er wel een kwartierlang geen enkele auto langs. De jongens zwoegen intussen verder bij de heuvels op.

Ineens voelt Alfred een dikke drup op zijn gezicht. De zon is verdwenen achter een dik en donker wolkendek. Enkele ogenblikken later barst de stortbui los. Er is geen enkele mogelijkheid om te schuilen, want in de hele omtrek is geen huis te zien. Het struikgewas en de lage bomen bieden ook geen goede schuilplaats. Er zit dus niets anders op dan verder te lopen door de plensbui.

Nou, een bui... Het duurt wel erg lang!

En er komt maar geen auto langs.

Ze zijn tot op hun hemd toe nat, als ze op de laatste heuveltop staan. Het mag dan altijd warm zijn in de tropen, zo'n koude douche over je heen is geen lolletje. Ze lopen rillend verder.

Gelukkig houdt de regen dan eindelijk op. De bui heeft een half uur geduurd, maar voor hun gevoel, was het wel een uur.

„We hadden nu beter kunnen gaan zwemmen,” zegt Ronald. „Als we dan toch nat moesten worden.”

„Het water van de zee was in ieder geval warmer dan die regen,”
huilt Bobby.

„Ik ga straks direct onder de douche. Ik voel me zo vies.”

Alfred denkt meteen aan Ronald. Die heeft thuis immers geen
douche. Zou hij bij Bobby mogen douchen?

Hij vraagt zich af hoe laat het is. Misschien kan hij zo meteen
maar beter naar huis gaan. Het zal toch wel niet zo vroeg zijn.

De laatste heuvel gaat steil naar beneden en omdat het water snel
naar beneden stroomt is de weg erg glad. Ze moeten goed uitkijken
hoe ze hun voeten neerzetten.

De zon komt weer door. Dat maakt het meteen een stuk aangena-
mer, dan kunnen ze wat opdrogen.

Alfred is doodmoe. Wat hebben ze toch een eind gelopen! Alles
met elkaar was het vast wel anderhalf uur.

Ze komen bij een kruising. Rechtsaf is naar het huis van Bobby,
Herman, Ricardo en Freddy, en Ronald en Alfred moeten linksaf.

„Ik ga nu maar naar huis,” zegt Alfred. „Het is vast al laat.”

„Maar je gaat toch niet helemaal lopen?” vraagt Bobby verbaasd.

„Misschien is mijn vader er wel, dan kan die jou naar huis
brengen.”

„Och, ik lift wel,” zegt Alfred. „Hier komen veel meer auto's
langs.”

„Dan ga ik meteen maar,” zegt Ronald.

Samen gaan ze in de richting van de stad en zodra ze een auto aan
horen komen, steken ze hun duim op. Deze keer lukt het, want de
auto stopt. In een paar minuten is Ronald thuis.

De meneer, die hen meegenomen heeft gaat niet verder. Hij woont
bij Ronald in de buurt en zodoende moet Alfred verder lopen.

Gelukkig laten de mensen hem niet aan de kant van de weg staan.
Binnen vijf minuten heeft Alfred weer een lift en deze keer tot aan
de stad.

Nu moet hij het laatste stuk lopen.

Hij heeft het al lang niet koud meer. De zon is zo warm, ook al
staat die nu laag.

Maar o, wat is die Alfred moe!

„Wat zie jij er vies uit,” zegt moeder, als Alfred thuiskomt. „Waar
hebben jullie gezeten?”

„Aan het strand,” antwoordt Alfred. „En toen we terug liepen kregen wij een enorme stortbui op onze nek. En er was nergens gelegenheid om te schuilen.”

„Ach, een warme regen-douche is toch lekker,” lacht Marijke, die op de veranda alles wel gehoord heeft.

„Dat dacht je maar,” zegt Alfred. „Die regen was koud, hoor. En de bui duurde heel lang.”

„Als je maar geen kou vat,” zegt moeder bezorgd. „Ga allereerst maar onder de douche en trek dan schone kleren aan.”

Dat doet Alfred en daarna voelt hij zich een stuk beter.

's Avonds, als het bedtijd is, heeft Alfred een pijnlijke ervaring. Het uittrekken van zijn kleren bezorgt hem zoveel pijn, dat hij het wel uit kan schreeuwen.

Hij kijkt naar zijn blote schouders. Die zijn vuurrood. Ze branden alsof hij te dicht bij de kachel heeft gestaan.

Hij gaat voor de spiegel in de badkamer staan. Zijn hele rug is zo rood als een kreeft.

„Moeder!” roept hij. „Wilt u even komen?”

Moeder komt direct. Ze ziet meteen wat er aan de hand is.

„Jongen, wat ben jij rood!” schrikt ze. „Hoe kom jij zo verbrand?”

„Ik zei u toch, dat we aan het strand zijn geweest,” zegt Alfred.

„Zijn jullie ook in het water geweest?”

„Ja.”

„En je had geen zwembroek bij je.”

„Nee, maar in de korte broek kan het toch ook wel. Die natte broek droogt wel weer op.”

„Nou, frisse jongen ben je,” zegt moeder. „Doe dat voortaan niet weer. Neem dan een zwembroek mee en een handdoek. Nu heeft de zon je gedroogd, maar nu zie je eens hoe gevaarlijk dat is. Ik hoop dat het wat meevalt. Wacht, ik zal wat zalf op de rode plekken strijken.”

Ze doet het heel voorzichtig, maar zelfs dat is nog behoorlijk pijnlijk.

Als dat gebeurd is moet Alfred direct tussen de lakens.

Maar o, wat doet het hem allemaal zeer! Het lijkt wel of zijn lichaam in brand staat!

Moeder komt na een poosje even kijken.

„Jongen, als je nu maar niet ziek wordt,” schrikt ze. „Je bent zo verschrikkelijk warm.”

„Misschien is het morgen wel weer over,” zegt Alfred zwakjes.

„Nu is vast het ergste.”

„Ik hoop het,” zucht moeder. „Wil je soms iets kouds drinken?”

„Graag.”

Ze haalt een glas koude melk, zo uit de koelkast. In een paar teugen werkt Alfred het naar binnen.

„Dat je je zo beroerd kunt voelen van de zon,” zegt hij zacht. „Hoe kon ik nu toch zo dom zijn om in het water te gaan en mij op te laten drogen door de zon. Maar ik zag Bobby en Ronald en al die andere jongens. Die zijn zo bruin, die hoeven nooit in de zon te liggen om wat kleur te krijgen. Ik wilde ook zo mooi bruin zijn.”

„Hoe bruin precies? Er is zo veel verschil. Sommige mensen zijn lichtbruin en anderen zijn bijna zwart.”

„Nou, natuurlijk niet zoals Freddy. Die is zo zwart.”

„En erg blank vind je ook niet mooi! Je kunt maar beter tevreden zijn met je eigen huidskleur. De heel donkere mensen worden vaak achtergesteld bij de lichter gekleurden en dat is niet goed. Niemand heeft er om gevraagd om blank of bruin of zwart te zijn. Het is belangrijker hoe je van binnen bent dan van buiten. We zijn tenslotte allemaal schepselen van God en God kijkt niet naar de buitenkant. Freddy kan best een heel aardige jongen zijn en dat is veel belangrijker dan zijn huidskleur.”

Ze trekt het laken voorzichtig over hem heen.

„Probeer nu maar wat te slapen. Straks kom ik nog even kijken. Welterusten.”

„Welterusten, moeder.”

Ze drukt een zoen op zijn wang. Dan sluit ze de deur.

Buiten zingen de krekels.

Alfred slaapt niet zo goed als gewoonlijk, maar hij voelt zich de volgende morgen gelukkig heel wat beter.

„Hoe gaat het?” vraagt moeder. „Je kunt toch wel opstaan, hoop ik?”

„O ja, dat kan best,” zegt Alfred. „Mijn schouders voelen nog wel wat pijnlijk, maar het valt mee.”

„Dus dan kun je wel mee naar de kerk?”

„Ja, ik voel me niet zo ziek, dat ik de hele dag in bed wil blijven. Dat is me trouwens veel te warm.”

Moeder is er blij om. Ze heeft wel even in de zorgen gezeten. Met vader heeft ze gisteravond afgesproken, dat ze de dokter erbij zouden halen, als het vandaag nog even erg zou zijn. Dat is gelukkig niet nodig.

Alfred heeft er wel van geleerd voortaan wat voorzichtiger te zijn.

8. Storm

Het is woensdagmiddag. De school gaat uit.

De kinderen staan deze keer niet buiten te wachten op de bus. Het regent dat het giet en bovendien waait het vreselijk hard. De palmbomen in de buurt buigen diep onder het geweld van de storm.

Ongeduldig staan de kinderen in de gang op de bus te wachten. Het lijkt wel of hij nu extra lang wegblijft.

Alfred staat ook te wachten, maar niet op de bus. Hij gaat met zijn vader mee.

Als ze onderweg zijn, ziet hij Ronald staan. Op Alfreds verzoek, stopt vader.

Hij vraagt aan Ronald: „Joh, hoe moet dat nou met jou en je broertjes? Jullie moeder werkt toch overdag? Je had gezegd dat ze de deur altijd op slot doet en dat jullie dan zolang maar buiten moesten spelen.”

„Ja, dat is waar,” antwoordt Ronald. „Maar ik heb wel een tante in de buurt. Daar kunnen we blijven tot mijn moeder thuis is.”

„O, gelukkig,” zegt Alfred opgelucht. „Anders had ik mijn vader gevraagd of jullie met ons mee mochten.”

Ronald lacht.

„Bedankt, zeg! Maar ik kom nog wel eens bij je als het goed weer is. Tenminste, als je dat goedvindt.”

„Natuurlijk vind ik dat goed.”

Dan is de bus er al. De kinderen hollen over het plein, door de

stromende regen. Er zijn er niet veel met een regenjas, want vanmorgen vroeg was het stralend mooi weer. Niet iedereen luis-tert 's morgens naar de weerberichten!

Om een uur of twaalf is het begonnen. Het werd ineens zo donker en al spoedig begon het te waaien en te regenen van heb ik jou daar. De straten stonden in een mum van tijd blank.

Van lesgeven kwam niet zo veel meer. De regen roffelde met zoveel geweld op het dak, dat meneer zich nauwelijks verstaanbaar kon maken. De ramen moesten helemaal dichtgedraaid worden en daardoor werd het zo heet in de klas.

Gelukkig is dat nu voorbij. Als de meeste kinderen weg zijn, kan Alfred ook vertrekken met zijn vader en zusjes.

Het is verschrikkelijk benauwd in de bus. Gewoonlijk zijn alle ramen open, maar dat kan nu niet. De kinderen kunnen ook nauwelijks iets zien, met die beslagen ramen. En vegen helpt niet veel.

Nu en dan stopt de bus om kinderen uit te laten. Soms staat er iemand hen op te wachten met een regenjas of een stuk plastic. De bus stopt niet altijd vlak voor je huis en dan kun je dat laatste stuk nog behoorlijk nat worden!

Bij Sucker Garden stappen Ronald en zijn broertjes Daniël en Louie uit.

Er is niemand die op hen wacht en het is nog een heel eind lopen. De bus rijdt weer verder. Het lijkt wel of het nog harder begint te waaien. De kinderen zijn veel minder druk dan anders. Zodoende hoeft de chauffeur niet op hen te mopperen. Hij heeft trouwens wel andere dingen aan zijn hoofd. Het is al een hele toer om de bus een beetje recht op de weg te houden.

Ineens doet een geweldige windstoot de bus schudden en trillen. Het lijkt wel of ze met bus en al een eind opgetild worden.

De kinderen beginnen te gillen en te schreeuwen van angst. O, als er nu eens iets heel ergs gebeurt!

George, de buschauffeur, heeft moeite om de bus op de weg te houden. Het zweet staat in dikke druppels op zijn voorhoofd.

Gelukkig, hij krijgt de bus weer onder controle. George zucht opgelucht, maar dat kunnen de kinderen niet horen nu ze zo overstuur zijn.

Er gebeuren onderweg gelukkig geen ongelukken. Bobby, Vincent, Yolanda en Felix komen ongedeerd thuis, maar ze zijn wel behoorlijk nat van dat kleine stukje door de regen hollen. De rest van de dag kunnen ze maar beter binnen blijven.

Het blijft de hele dag slecht weer.

Alfred verveelt zich. Hij heeft een poos gelezen, maar dat kan hij niet uren achtereen volhouden. En naar buiten kan hij niet, het giet.

De weg voor het huis langs lijkt wel een rivier, zo snel stroomt het water voorbij. Een vreemd gezicht is dat. Zo straks hebben ze daar nog gelopen.

Als het donker is geworden, kunnen ze buiten niet veel meer zien.

Er zijn maar weinig straatlantaarns en daarom hebben de meeste huizen een buitenlamp. Dat is gemakkelijk als je bezoek krijgt.

Na het eten moet Alfred afwassen. Hij heeft niet veel zin, maar Marijke en Yvonne hebben het de vorige keer gedaan. „Ieder zijn beurt,” zegt moeder dan. Vader zet de radio aan om naar het nieuws te luisteren, maar de ontvangst is erg slecht. Je kunt misschien maar de helft horen, om van verstaan dan maar niet te spreken!

„De storm is over Dominica getrokken,” zegt vader. „Er schijnt nogal veel verwoest te zijn en er zijn ook doden.”

Alfred huivert. Zou zoiets ook op Sint-Maarten kunnen gebeuren?

„Is dat de Dominicaanse Republiek, vader?” hoort hij Marijke vragen.

„Nee, Dominica is een Engels eiland,” zegt vader. „Dat ligt een eind ten zuiden van Sint-Maarten. Zoek het maar eens op in de atlas. Je vindt het vast wel, want het is veel groter dan Sint-Maarten.”

Alfred gooit het afwaswater weg en begint op te ruimen. Marijke haalt de atlas uit haar kamertje.

Maar dan ineens gaat het licht uit.

„Hé, wat gebeurt er?” roept Alfred.

Er is niemand die antwoord geeft.

Moeder weet gelukkig in het donker wel waar ze kaarsen heeft. De lucifers liggen ook altijd op een vaste plaats. Gauw steekt moeder een paar kaarsen aan.

„Hè, hè dat is beter,” zegt vader. „Als we geen kaarsen hadden,

zouden we allemaal vroeg naar bed moeten."

„En 't is nog maar half acht," zegt Yvonne. „Ik vind het zo best gezellig."

„Maar jij gaat om acht uur naar bed," zegt moeder. „Storm of geen storm."

„Dit is geen storm meer, dit is een orkaan," zegt vader. „Zoiets maak je in Nederland eigenlijk nooit mee."

„Hier is toch alles anders," zegt moeder. „Sommige dingen zijn beter en andere dingen zijn slechter. Ik vind het mooie weer erg fijn, maar van orkanen houd ik niet. En die heb je nou weer niet in Nederland."

„Laten we maar een spelletje „mens erger je niet" doen," stelt vader voor. „We kunnen anders toch niet veel beginnen. Of je zou al bij een kaarsje moeten gaan lezen."

„Ik vind „mens erger je niet" best leuk," zegt Yvonne.

„Behalve als je verliest," zegt Alfred. „Wedden dat ik win?"

Maar wedden doen ze niet en dat is maar goed ook. Alfred verliest en moeder is de eerste die alle vier pionnen binnen heeft.

Dan is het intussen acht uur geworden en dus is het bedtijd voor Yvonne.

De hele avond zitten ze zonder stroom. Daardoor werkt ook de waterpomp niet. Dat is wel lastig, want geen stroom betekent dus: géén water. Je kunt niet douchen, je kunt de w.c. niet doorspoelen en je kunt niet eens een kopje koffie zetten.

Vader weet echter raad. Op de veranda zit een luikje in de vloer. Daaronder zit de waterbak en met een emmertje aan een touw kun je water putten. Samen met Alfred gaat hij water halen. Eén emmer zetten ze in de w.c., één in de keuken en een derde in de badkamer. Zo kunnen ze voorlopig vooruit. Maar ze moeten natuurlijk wel zuinig aan, anders kunnen ze wel blijven putten. Gewoonlijk denk je er niet bij na hoeveel water je gebruikt, maar nu pas merken ze het. Moeder giet wat water in de ketel en zet het op het gas. Yvonne krijgt een teiltje, dat nog niet eens half vol is, om zich te wassen.

„Gelukkig dat ik net de afwas klaar had," zegt Alfred. „Anders hadden we water moeten koken."

„En je kunt ook zo slecht zien of de afwas goed schoon wordt,"

zegt moeder.

„Dat zou hem helemaal niet zo slecht uitkomen,” zegt Marijke.

„Dan ziet u tenminste niet dat hij zijn werk half heeft gedaan.”

„Meid, ik was heus wel goed af,” roept Alfred verontwaardigd uit.

„Kom, kom, geen ruzie,” sust moeder. „De afwas is goed gedaan.

Laten we maar een nieuw spelletje „mens erger je niet” spelen.”

„Alfred ergert zich nu al,” lacht Marijke.

„Ik zal jou laten ergeren,” zegt Alfred wraakzuchtig. „Want deze keer spaar ik je niet! Zodra ik de kans krijg, gooi ik je pionnen eraf.”

Omdat er geen stroom is gaan ze maar vroeg naar bed. Morgen om zes uur is het immers al weer licht en dan kunnen ze beter vroeg opstaan.

Gelukkig is er de volgende morgen wel stroom. Ze kunnen weer gewoon douchen en alle andere kranen gebruiken.

Natuurlijk moeten ze om zeven uur het laatste nieuws nog horen.

„Hé, hoor je dat?” zegt moeder. „Er is vandaag geen school. Het weer is te slecht.”

„Hoera!” roept Yvonne. „Lekker een vrije dag.”

Alfred en Marijke zijn er ook niet rouwig om. Een vrije dag vinden ze best leuk. Maar ze kunnen niet naar buiten, want het weer is nog altijd erg slecht. Het regent hard, maar de wind is gelukkig wat afgenomen.

Om half acht valt de stroom weer uit. Moeder moppert al, want ze wilde net de wasmachine aanzetten. Nu komt er van dat hele wassen niets.

Alfred en vader gaan water putten, want de emmers zijn al weer leeg.

Alfred vindt het wel leuk, want wat moet hij anders de hele dag doen.

„We zijn er nog goed van af gekomen,” zegt vader. „Op Dominica zijn twee doden en wel tienduizend daklozen. Het uitvallen van de stroom mag dan ongemakkelijk zijn, het is niets vergeleken bij al die verwoestingen.”

„We zouden Dominica nog op de kaart opzoeken,” herinnert Alfred zich ineens.

„Dat is er gisteravond niet meer van gekomen, want toen viel net de stroom uit.”

Als ze de emmers water naar binnen gebracht hebben, pakt hij de atlas.

Dominica staat inderdaad op de kaart, want het eiland is veel groter dan Sint-Maarten.

Alfred kijkt meteen naar de namen van de andere eilanden in de buurt. Het zijn er nogal wat, maar van de meeste heeft hij nog nooit gehoord. Voor Nederlanders zijn alleen de Nederlandse eilanden van belang. Die leren ze dan ook op school.

„Ik wou dat ik al die eilanden kon bezoeken,” denkt hij. „Dat zou nog eens leuk zijn. Wat zou ik dan veel te vertellen hebben aan mijn vrienden in Nederland.”

Marijke komt ook nog even kijken: Ze heeft niets te doen en aardrijkskunde vindt ze altijd fijn.

Yvonne heeft een kleurboek. Die is daar voorlopig wel zoet mee. Zo hebben ze een heel rustige morgen.

Om half tien slaat de pomp weer aan. De stortbak van de w.c. is leeg en die loopt, nu er weer stroom is, vol.

„Hé mam, we hebben weer stroom!” roept Marijke. „U kunt de wasmachine wel aanzetten.”

„Dat zou ik nu maar niet doen,” zegt vader. „Ik vertrouw het nog niet. Stel je voor dat de stroom weer uitvalt, dan zit je er maar mooi mee.”

De emmers water, die nog lang niet leeg zijn, blijven daarom staan. Je weet tenslotte maar nooit.

Om tien uur zet moeder koffiewater op. Ze kan de kraan weer gewoon gebruiken.

„Je merkt nu pas hoe afhankelijk je bent van alle moderne comfort,” zucht ze.

„Ik ben blij dat we geen elektrische klokken hebben.”

„Of elektrische wekkers,” vult vader aan.

„O, maar ik verslaap me nooit,” verzekert Marijke. „Ik ben 's morgens voor zessen al wakker. Dat is mijn ingebouwde wekker.”

„En ik heb gelukkig ook geen elektrisch scheerapparaat,” zegt vader. „Weet je dat er in Amerika mensen zijn die een elektrische tandenborstel hebben?”

„Nee toch,” zegt Alfred verbaasd. „Wat moeten dat dan toch verschrikkelijk luie mensen zijn. Als je nog te beroerd bent om zelf

je tanden te poetsen..."

„We moeten maar zo gauw mogelijk een petroleumlamp kopen,” zegt moeder.

„Ik heb ze in de supermarkt gezien.”

„Heerlijk ouderwets,” lacht vader.

„Gezellig,” zegt Yvonne.

„En onmisbaar als de stroom uitvalt,” zegt moeder.

Het weer blijft die dag slecht. Ze kunnen zodoende niet weg en dat maakt de kinderen wel eens een beetje kribbig. Bij het minste of geringste kibbelen ze. Daarom trekt Alfred zich maar op zijn kamer terug. Hij is blij dat hij een kamer voor zich alleen heeft. Dat is dan een voordeel dat hij de enige zoon is.

Om elf uur valt de stroom weer uit en dan voorgoed. De rest van de dag moeten zij het zonder doen. Zodoende zitten ze 's avonds weer bij kaarslicht.

Een geluk bij een ongeluk is dat ze een draagbare radio hebben, op batterijen.

Daardoor kunnen ze de nieuwsberichten toch nog horen.

De berichten zijn niet best. Het aantal doden op Dominica is veel groter dan eerst werd opgegeven.

Ook op Sint-Maarten wonen Dominicanen. Wat moeten die mensen in een verschrikkelijke onzekerheid leven over het lot van hun familie! Maar via de radio wordt een dringende oproep gedaan om niet naar Dominica te reizen. Dat zou de hulpverlening alleen maar bemoeilijken.

9. Frederik

De volgende dag is er wel school, maar er zijn heel weinig kinderen. De helft van de klas is niet aanwezig en zodoende is het een stuk rustiger. De zon schijnt, de warmte is drukkend.

De storm heeft zijn sporen duidelijk op het eiland achtergelaten. Het strand bij de Grote Baai is vreselijk vuil en het zand is bijna

niet meer te zien. Vieze bruine rommel ligt op het strand. Dat zal straks heel wat inspanning kosten om het op te ruimen.

Sommige kinderen weten te vertellen dat er een stuk weg bij het vliegveld is weggeslagen. Ze zijn zelf wezen kijken.

„Jammer dat ik dat niet gezien heb,” zegt Alfred.

„Ik weet niet of dat zo jammer is,” zegt Bobby. „Het kan ook erg gevaarlijk zijn. Stel je voor dat je daar rijdt en je wordt met de weg en al in zee gespoeld! Dan kun je dat mopie avontuur de volgende dag niet meer navertellen.”

„Ja, dat is waar,” moet Alfred toegeven. „Maar zo'n kokende zee, dat moet toch een mooi gezicht zijn. Als je op een afstand blijft, dan krijg je toch geen ongelukken.”

„Je kunt ook nog door rondvliegende voorwerpen getroffen worden,” zegt Bobby.

Hij vertelt van het angstige avontuur in de bus, toen ze woensdagmiddag op weg naar huis waren. O, o, wat zaten ze toen in de rats! En als zo'n zware bus zo maar opgetild kan worden, dan zullen wat minder zware voorwerpen heel wat gemakkelijker door de lucht vliegen!

Het klinkt erg beangstigend. Alfred is blij dat hij niet in de bus zat. Hij zit die morgen alleen bij Bobby. Ronald en Herman zijn er niet, zoals zoveel kinderen. Ze doen zodoende ook lang niet zoveel als anders.

's Middags is Bobby weer bij de familie Jager. Alfred is er blij om, want alleen verveelt hij zich maar.

Ze gaan bij het strand kijken. Het water, dat anders altijd zo mooi helder is, is nu grauwgrijs van kleur. Dat lokt helemaal niet tot zwemmen. Gelukkig dat er nu nog niet zo veel toeristen zijn.

De volgende dag, op zaterdag, is het de hele dag mooi weer. De zon schijnt en het is erg warm. Als je niet beter wist, zou je niet zeggen, dat er zo'n storm over het eiland geraasd heeft.

Bobby en Alfred zwerven door de stad. Bij de kleine pier, aan het eind van het De Ruyterplein, worden er dozen in een schip geladen. Er komt net weer een volgeladen bestelwagen de pier oprijden om zijn vrachtje af te leveren.

„Dat zijn hulpgoederen voor de mensen op Dominica,” zegt een vrouw meewarig.

„Die arme stakkers hebben het heel wat slechter dan wij.”

Ze blijft nog een hele poos doorpraten, maar de jongens luisteren al lang niet meer. Ze kijken hoe de dozen in het schip verdwijnen. „Opzij,” roept een man tegen Bobby, maar het is al te laat. Hij krijgt een zware doos tegen zijn zitvlak en dan duikelt hij bijna in het gore water.

Bobby is voorover gevallen, op de rand van de pier, maar hij heeft zich gelukkig geen pijn gedaan. Alfred kan het niet laten om te lachen. Het is ook zo'n zot gezicht.

„Wacht maar, jongetje!” roept Bobby wraakzuchtig. „Ik krijg je wel.”

Maar Alfred rent al weg. de pier af naar het plein. Daar haalt Bobby hem in. Hij wil hem meentrekken naar het vieze strand en daar voelt Alfred niet zoveel voor.

Onverwachts komt er een eind aan de stoeipartij, doordat Bobby tegen een dikke vrouw aanbotst. Ze geeft hem een draai om zijn oren en scheldt de hele buurt bij elkaar.

De jongens rennen weg. Pas op de Voorstraat blijven ze staan, gierend van het lachen. Zijn plan om wraak te nemen is Bobby al lang vergeten.

's Zondagsmorgens besteedt de dominee extra aandacht aan Dominica. De mensen luisteren aandachtig, want een orkaan gaat je niet in de koude kleren zitten. Je voelt je als mens dan zo machteloos. En onder de kerkgangers zitten ook Dominicanen, die in Sint-Maarten zijn gaan wonen om daar te werken.

Bobby en Alfred zitten deze keer bij elkaar, maar wel onder het wakend oog van Bobby's moeder. Dikke Freddy is er ook. Hij zit bij zijn moeder op de galerij aan de overkant.

„Waarom komt Ronald nooit in de kerk,” vraagt Alfred.

„Die gaat naar een andere kerk,” zegt Bobby.

Hij spreekt alvast met Alfred af dat hij vanmiddag bij hem zal komen.

Het liefst was hij direct na kerktijd met Alfred meegegaan, maar dan moet hij ook bij hem eten. En hij weet niet of Alfreds vader en moeder dat wel goedvinden. Hij durft er in ieder geval niet om te vragen.

Vader en moeder Jager zitten met hun beide meisjes gezellig op de veranda.

Bobby is een half uur geleden gekomen en beklimt met Alfred een hoge heuvel. Ze willen Philipsburg wel eens vanuit de lucht bekijken.

„Wat worden de mensen ineens actief,” zegt vader verbaasd.

„Moet je kijken hoe ze met planken slepen.”

„Daarginds spijkeren ze planken voor de ramen,” zegt Yvonne, die net achter het huis vandaan komt. „Waarom zouden ze dat doen?”

„Misschien is er een raam kapot,” veronderstelt moeder.

„Nee, er was geen raam kapot,” zegt Yvonne.

„Nou, dan vind ik het maar gek,” zegt moeder.

Maar dan komt de overbuurman op hen af.

„Moet u geen maatregelen nemen?” vraagt hij.

„Maatregelen?” vraagt vader verbaasd. „Waartegen?”

„Maar hebt u het dan niet gehoord? Er is een nieuwe orkaan op komst. En deze koerst recht op Sint-Maarten aan. We krijgen de volle laag.”

Daar schrikken ze niet weinig van. Al weer een orkaan! Wie had dat nu gedacht.

Nu begrijpen ze waarom de mensen ineens zo ijverig worden als de mieren.

„Het nieuws over een nieuwe orkaan was zoëven voor de radio,” zegt de buurman. „U doet er het beste aan alles wat los zit vast te zetten of binnen te halen. En spijker vooral uw ramen dicht, want zo'n orkaan kan alles bij je naar binnen blazen.”

Dan is het met de rust ineens gedaan. Ze brengen de stoelen en het tafeltje naar binnen. Ze kijken overal rond of er ook dingen bij het huis staan die weg kunnen waaien. En vader zoekt wat planken en triplex bij elkaar. Dat zal hij zo meteen hard nodig hebben.

„Waar zijn Alfred en Bobby toch?” vraagt moeder ongerust. „Ik wou dat ze maar thuis kwamen.”

„Die hebben nog geen weet van de orkaan,” zegt Marijke. „Het is immers nog prachtig weer.”

„Zou je dan niet even gaan kijken?” vraagt moeder. „Wie weet waar die jongens uithangen.”

„Als ik ze maar vind,” zucht Marijke.

Maar toch gaat ze op zoek. Ze kijkt goed om zich heen, maar natuurlijk ziet ze ze nergens.

Ach, het is immers geen wonder. Die jongens kunnen overal zitten. En dan hoeven ze nog niet eens ver weg te zijn.

Maar dan ineens hoort ze haar naam roepen. Ze kijkt links en rechts, maar ziet niemand.

Nog eens hoort ze roepen. Waar kan dat toch vandaan komen? Ineens ziet ze hen, bovenop een hoge heuvel. Lieve mensen, wat een klim moet dat zijn geweest!

Ze beduidt met haar hand dat ze naar beneden moeten komen. Ze schreeuwt met haar handen aan de mond: „Er komt weer een orkaan!” Maar ze is bang dat ze haar niet verstaan.

Gelukkig, de jongens maken aanstalten om naar beneden te gaan. Ze hebben blijkbaar toch wel in de gaten dat er iets aan de hand is.

Het duurt behoorlijk lang voordat ze weer naar beneden zijn. Dat is geen wonder, want de heuvel is bijna tweehonderd meter hoog.

„Wat zou er toch zijn?” vraagt Alfred zich af.

Hij vindt het helemaal niet leuk dat ze beneden moeten komen. Maar wie weet is er iets ergs gebeurd. En als het niet zo is, dan zal hij Marijke flink op haar nummer zetten.

„Waarom moeten wij beneden komen?” roept hij al van verre.

„Het was juist zo leuk daarboven.”

„Er is een nieuwe orkaan op komst,” zegt Marijke. „Hij komt recht op Sint-Maarten af.”

„Nee toch?” vraagt Alfred verbaasd. „Het is immers prachtig weer.”

„Dat zal dan wel snel veranderen,” zegt Marijke. „Kom nu maar gauw mee, want vader en moeder zitten over jullie in ongerustheid.”

Vlug lopen ze door de warmte naar huis. Marijke is blij dat ze hen gevonden heeft, want ze had niet veel zin om te zoeken.

Onderweg zien ze overal mensen bezig. Ze spijkeren de ramen dicht met planken en triplex. Bij de oudere huizen is dat niet nodig, want die hebben luiken. Je hoeft ze alleen maar dicht te doen. Maar oude huizen vind je niet op dit deel van het eiland.

Moeder ziet hen komen.

„Zijn jullie daar eindelijk?” zegt ze opgelucht. „Ik maakte me

ongerust. Gelukkig dat Marijke jullie gevonden heeft.”

„We zaten net zo mooi bovenop een heuvel,” zegt Alfred spijtig.

„En een mooi uitzicht dat we hadden! We konden ons huis zien en Sint Barts en Philipsburg.”

„We zagen Marijke beneden,” zegt Bobby. „We riepen haar, anders had ze ons vast nooit gevonden.”

„Dan is het maar goed dat jullie geroepen hebben,” zegt vader, die net om de hoek van het huis komt.

„Ik breng je zo gauw mogelijk naar huis, Bobby. Straks kan het misschien niet meer. De lucht betreft nu al.”

Dat vinden de jongens helemaal niet leuk. Er is niets aan om alleen te zijn. Maar ja, het kan nu eenmaal niet anders.

Vader legt zijn hamer en spijkers neer en haakt de autosleutels.

„Mag ik mee, vader?” vraagt Alfred.

„Joh, da’s veel te gevaarlijk,” zegt Marijke.

„Gevaarlijk?” vraagt Alfred verbaasd. „Er is immers nog niets aan de hand. Misschien begint het zo meteen te regenen, maar dan zitten wij droog. Het mag toch wel, vader?”

„Welja, het kan nog wel,” zegt vader. „In twintig minuten zijn we immers heen en terug.”

Gelukkig gebeuren er geen nare dingen onderweg. Moeder is blij als ze ze weer aan ziet komen, want het begint steeds harder te waaien.

De planken en het triplex zitten nu overal voor de ramen. Een raar gezicht is dat, maar het is nu eenmaal nodig. Stel je voor, dat er plotseling een stuk golfplaat door je raam naar binnen komt zeilen! Het wordt donker en ze zitten gezellig binnen. Het lijkt een zondagavond zoals altijd. Alleen de wind loeit om het huis.

„Vannacht wordt Frederik op Sint-Maarten verwacht,” zegt vader, die net nog naar het laatste nieuws heeft geluisterd.

„Frederik?” vraagt Yvonne. „Wie is dat nu weer?”

„Dat is de orkaan,” zegt vader. „De vorige, die we pas gehad hebben, heette David.” „Wat gek,” zegt Yvonne. „Waarom geven ze die namen?”

„Om ze uit elkaar te houden, natuurlijk,” zegt Alfred, verbaasd over zo veel domheid.

„Ze beginnen bij de A en nu zijn ze al bij de F.”

„A,b,c,d,e,f,” telt Yvonne. „Dat zijn zes letters. En vader zei net dat de laatste orkaan David heette. Dat kan toch niet. Tussen de D en de F komt E.”

„Die E was, geloof ik, maar een heel kleintje,” zegt moeder. „Die is ver weg gebleven. Als ik me niet vergis heette die orkaan Ellen.”

„De mannen zijn het sterkst,” zegt Alfred, zich op de borst slaand.

„Dat zie je nu maar weer.”

„Opschepper,” zegt Marijke.

„Ik heb het helemaal niet zo begrepen op het geweld van een orkaan,” zegt moeder.

„Of die nu de naam van een man of van een vrouw draagt.”

Ze luisteren naar de radio of er ook nieuws is over Frederik. Om zes uur is de juiste positie opgegeven en om negen uur gebeurt dat nog eens. Dan blijkt de orkaan al weer een heel stuk dichterbij te zijn gekomen. En het is wel duidelijk, dat Frederik recht op Sint-Maarten af komt.

„Morgenochtend om zeven uur kan Frederik overtrekken,” wordt er nu gezegd.

„Dus niet vannacht,” zegt moeder opgelucht.

Dat stemt haar een heel stuk geruster. Een orkaan is erg, maar wat te doen als er iets gebeurt en het is pikdonker? Bij daglicht lijkt de zaak toch heel anders.

Ze stuurt Alfred en Marijke naar bed. Die proberen hun tijd natuurlijk zo lang mogelijk te rekken, maar dat is er nu echt niet bij. Ze hebben hun nachtrust hard nodig.

Maar zullen ze vannacht wel een oog dichtdoen, nu de orkaan nadert?

Het valt erg mee. Het waait wel hard, maar ze slapen allemaal prima.

Het eerste wat Yvonne de volgende morgen vraagt is: „Is de orkaan al voorbij?”

„Welnee, kindje,” zegt moeder. „Hij moet nog komen. En dat kan nog wel even duren.”

„Dan moeten we zeker naar school?”

„O nee,” antwoordt moeder. „Als er een orkaan verwacht wordt, hoef je niet naar school. Dat is veel te gevaarlijk.”

Alfred komt mopperend uit de douche-ruimte.

„Het licht doet het niet. Er is geen stroom en dus kunnen we niet douchen.”

„Hè, wat akelig,” zucht moeder. „Dan moet je maar wat water in een teiltje doen en je daarmee wassen.”

„Wees blij dat we water hebben,” zegt vader. „We hebben zaterdag nog inkopen gedaan, dus hebben we voorlopig aan niets gebrek.”

„Als het vlees in de koelkast maar niet bederft,” schrikt moeder.

„Laten we dan vandaag alle vlees maar opeten,” stelt Alfred voor.

„Dat zou je wel willen, jongetje,” lacht vader. „Nee, we wachten maar rustig af. Zo verschrikkelijk lang zal de stroom niet afgesloten zijn.”

Hij zet de draagbare radio aan om naar de berichten te luisteren. De orkaan blijkt niet van koers veranderd te zijn, hij komt nog steeds recht op Sint-Maarten af. De snelheid blijkt alleen een beetje vertraagd te zijn.

Alle scholen blijven vandaag gesloten. Maar dat hadden ze ook wel verwacht, want wie gaat er nu door met dit weer?

De zon komt zelfs even door, net alsof Frederik er vanaf heeft gezien om Sint-Maarten aan te doen.

Tegen de middag komt er meer wind. Midden op de dag wordt het zo donker dat moeder de petroleumlamp, die ze zaterdag gekocht hebben, aansteekt.

„Nu wordt het menens,” zegt vader.

En inderdaad, het waait nu zo verschrikkelijk hard dat je er bang van zou worden. Het begint hard te regenen! Lichtflitsen schieten door de lucht en vlak daarop rolt de donder.

„Is dit nu Frederik, moeder?” vraagt Yvonne met een benepen stemmetje.

„Ja, dat denk ik wel,” antwoordt moeder.

Ze slaat haar arm om Yvonne heen.

„Als je binnen blijft kan je niets gebeuren,” stelt ze haar gerust.

„Maar op Dominica dan, daar zijn heel veel huizen toch verwoest,” zegt Alfred.

„Die zullen wel niet zo goed gebouwd zijn,” veronderstelt vader. Een knetterende donderslag doet de kinderen ineens duiken. Yvonne kruipt nog dichter tegen moeder aan.

Alfred heeft geen zin om nu iets te doen. Hij staat alsmaar achter het raam tussen een paar planken door te gluren. Maar het enige wat hij ziet is de ruisende regen, die in bakken vol uit de hemel valt.

Vader en moeder zitten aan tafel. Ze proberen iets te lezen, maar ze kunnen hun aandacht er niet bij houden. Yvonne heeft even met haar poppen gespeeld. Nu zit ze op de bank, want ze heeft geen zin meer.

Marijke zit ijverig de kaart van het Caribisch gebied te bestuderen.

En Alfred? Die verveelt zich stierlijk. Om twee uur is het slechte weer al begonnen en nu is het half vier. En alsmaar plenst de regen neer, alsof het eiland onder water moet verdwijnen.

Hij staat weer voor het raam. Vliegt daar niet iets door de lucht? Wat is het eigenlijk?

Ineens klinkt er een harde klap. Alfred duikt ineen van schrik.

„Daar gebeurde iets,” roept Marijke. „Ik hoorde een klap.”

„Ik zag iets door de lucht vliegen,” zegt Alfred. „Maar wat het precies was kon ik niet zo gauw zien.”

Hij vliegt naar de buitendeur en loopt de veranda op. De wind komt hem met zo'n kracht tegemoet, dat de deur met een klap achter hem dichtslaat.

„Alfred!” roept vader. „Ben je nu helemaal! Kom direct terug!” Maar Alfred hoort het niet. De wind giert zo dat hij niets en niemand hoort. Hij tuurt in de richting waar hij het vliegende voorwerp zag verdwijnen, maar hij kan door de aanhoudende regen nauwelijks iets zien.

Door de wind komt de regen ook op de veranda en in korte tijd is Alfred kletsnat. Als hij dan toch niets ziet, besluit hij om weer naar binnen te gaan.

Net wil hij de deur opentrekken als hij een harde slag tegen zijn hoofd voelt. Hij geeft een kreet van pijn en dan weet hij van niets meer.

Vader is overeind gekomen.

„Het lijkt wel of die jongen niets heeft gehoord,” moppert hij. „Ik zal hem maar naar binnen halen, want op de veranda kan hij ook nog behoorlijk nat worden. De wind staat er precies op.”

Hij duwt de deur open. Hij geeft een schreeuw van schrik.

„Alfred,” roept hij met overslaande stem.

Moeder en de kinderen horen de angst in zijn stem. Ze vliegen allemaal overeind, naar vader toe.

Vader is naast Alfred neergeknield. Alfreds hoofd bloedt en een groot stuk hout ligt naast hem. Dat is blijkbaar door de orkaan meegevoerd en heeft de jongen geveld.

Moeder wordt zo bleek als een doek als ze Alfred ziet liggen. Ze grijpt zich met één hand vast aan de boekenkast, die vlakbij de deur staat.

Yvonne begint te huilen en als Marijke er niet was geweest, was moeder vast op de grond gevallen.

Vader tilt Alfred op en draagt hem naar binnen. Hij legt hem op de bank neer en loopt naar de slaapkamer om een schone doek te halen.

Door een waas van tranen ziet moeder vader aan het werk. Ze knielt bij de bank neer en snikt het uit.

„Kom, kom, het valt nog wel mee,” sust vader. „Kijk eens, hij komt al weer bij.”

En ja hoor, Alfred slaat zijn ogen op. Hij is alleen maar verdoofd geweest van de slag.

Moeder pakt hem bij de hand vast.

„M'n jongen,” zegt ze.

Meer kan ze niet zeggen, want het lijkt wel of haar keel is dichtgeknepen.

Vader is natuurlijk ook danig geschrokken. Door de verwarring merkt hij nu pas dat de deur nog openstaat.

„Doe gauw die deur dicht,” zegt hij tegen Marijke. „We waaien hier weg.”

Dat doet Marijke, want aan één vliegend voorwerp hebben ze genoeg.

„Ik voel me zo naar,” fluistert Alfred.

„Dat verwondert me niet,” antwoordt vader. „Je hebt een flink stuk hout tegen je hoofd gekregen en dat is geen kleinigheid. Houd je maar heel rustig, dat lijkt me het beste.”

Moeder neemt de doek van vader over en veegt voorzichtig wat bloed weg. Gelukkig is het bloeden al bijna over. De wond zit een eind boven het oor, bijna boven op het hoofd. Omdat hij midden

in het haar zit kun je moeilijk even een lapje of een pleister aanbrenge

„Moeten we niet met hem naar het ziekenhuis?” vraagt moeder.
„Dan zullen we toch op beter weer moeten wachten,” zegt vader.
„We kunnen wel in zee waaien.”

Maar alsof het speciaal voor hen is wordt het om vier uur droog. De wind is ook afgenomen en vader denkt er nu wel door te kunnen.

„Ga maar overeind zitten, Alfred,” zegt moeder.

Ze helpt hem erbij, maar dan ineens moet hij overgeven.

„O wee, dat kan zo niet,” schrikt vader. „Hij heeft vast een hersenschudding. Zo durf ik niet met hem naar het ziekenhuis.”

„Dan moet de dokter maar hier komen,” zegt moeder. „Zo kan hij niet vervoerd worden.”

Alfred laat zijn hoofd weer op het kussen zakken. Hij voelt zich zo naar.

Marijke holt naar de keuken om een emmer en een dweil.

Vader haalt een regenjas uit de klerenkast en trekt hem aan. Dan gaat hij direct naar het ziekenhuis.

10. Gedwongen vakantie

De zee is nog behoorlijk overstuur als vader naar het ziekenhuis rijdt. De golven slaan met bruisend geweld stuk op de rotsblokken en het water spat over de weg heen. Gelukkig dat de wind wat afgenomen is, anders was het nog veel erger geweest. In de stad blijkt het Emmaplein helemaal onder water te staan: Het is zo'n enorme plas water dat vader het niet waagt om er doorheen te rijden.

„Dan maar vanuit de verboden richting de Voorstraat in,” denkt hij. „Nood breekt wet.”

Er is bijna geen mens op straat en dat is maar goed ook. Normaal is de Voorstraat erg druk en verkeersopstoppingen in deze straat zijn heel normaal.

Bij het ziekenhuis parkeert meneer Jager zijn auto. Hij gaat direct naar binnen en schiet de eerste de beste verpleegster aan. Ze gaat meteen op zoek naar een dokter.

Even later is hij er al. Hij hoort het verhaal geduldig aan.

„Tja, het is dat u zo dichtbij woont,” zegt hij, „anders ging ik nu niet met u mee. Het weer is nu wat opgeknapt, maar ik vertrouw het niet. Er kan nog best meer slecht weer komen.”

„Een dokter moet toch wel eens bepaalde risico's nemen,” zegt meneer Jager.

„Als er gevaar voor het leven bij is inderdaad,” antwoordt de dokter.

„En dat lijkt mij hierbij niet het geval. Maar laten we dan nu maar gaan.”

Hij pakt zijn tas en loopt met meneer Jager mee naar buiten.

De dokter constateert een hersenschudding.

„Een maand plat,” zegt hij.

Alfred hoort het allemaal gelaten aan. Wat het betekent om een maand lang zo rustig mogelijk dag in dag uit in je bed te moeten liggen, dat beseft hij later pas. Je verveelt je immers stierlijk.

Hij verhuist naar zijn kamertje en dan moet hij zich verder maar rustig houden. Hij heeft nu trouwens ook niet veel in te brengen.

Het liefst wil hij maar slapen. En dat is vader en moeder natuurlijk welkom. Hoe rustiger hij zich houdt hoe beter. De dokter vertrekt.

Het is maar goed dat vader hem direct gehaald heeft, want het weer is opnieuw erg slecht. Het regent wel zo ontzettend hard dat vader de dokter onder de paraplu naar de auto moet brengen.

Het kost eerst ook nog moeite om weg te komen. De weg is zo slecht en zo modderig dat de banden doorslippen. Gelukkig ziet een overbuurman het en als hij meehelpt duwen komt de auto weer op gang.

„Wat ben ik blij dat het even droog is geweest,” verzucht vader.

„Die dokter was anders nooit gekomen.”

Hij vertelt in een paar woorden wat er gebeurd is en dan gaan ze gauw weer naar binnen. Ze zijn tot op hun hemd toe nat.

Vader gaat nu allereerst droge kleren aantrekken.

Na vijven lijkt de zondvloed wel losgebarsten. Het water stroomt als een rivier over de weg, alles meevoerend wat het op zijn weg tegenkomt.

Ze blijven de rest van de dag daarom binnen. Zo goed en zo kwaad als het gaat, redden ze zich zonder stroom. Gas hebben ze in ieder geval wel, zodat er eten gekookt kan worden.

Yvonne is al gauw bij Alfred op zijn kamer, want ze is wel een beetje nieuwsgierig. Maar moeder haalt haar daar met zachte hand vandaan.

„Alfred moet het zo rustig mogelijk om zich heen hebben,” fluistert ze. „Hoe meer rust hoe beter.”

„Maar hij moet zich toch wel erg vervelen,” zegt Yvonne.

„Welnee, kindje, nu nog niet,” zegt moeder. „Dat komt nog wel, als hij zich beter voelt.”

Zodoende moeten ze zich in de kamer ook heel rustig houden en dat valt niet mee voor Yvonne.

's Avonds zitten ze weer bij kaarslicht. Yvonne gaat op tijd naar bed en ook de rest van de familie gaat vroeg slapen.

Intussen blijft de regen bij bakken vol neerkomen.

De volgende dag is het nog steeds slecht weer. Het regent maar en het regent maar, al is het dan wat minder dan gisteren. Het waait gelukkig ook niet zo erg meer.

De berichten door de radio zijn niet zo best. Een heleboel wegen staan onder water en het Zoutmeer is buiten zijn oevers getreden. Twee mensen van het eiland zijn omgekomen, evenals de bemanning van een vissersboot, die op de rotsen bij Fort Amsterdam is gelopen. En in St. Peters zijn daken van de huizen gewaaid. „Wat een ellende,” zucht moeder. „Die arme zeelui, wat moeten die een verschrikkelijke tijd hebben gehad.”

Tegelijkertijd is ze erg dankbaar dat zij gespaard zijn gebleven. Het had ook zo anders gekund. Ze heeft erg over Alfred ingezet toen hij daar bloedend op de veranda gevonden werd!

Vader wil graag eens poolshoogte nemen in de stad. Marijke wil best mee, want wat moet je anders zo'n hele dag doen.

De Achterstraat is onbereikbaar door het vele water en de weg langs het Zoutmeer staat ook helemaal blank. Het meer is nu een enorm stuk groter geworden.

Auto's zijn er niet veel, want de stad is vanuit een heleboel plaatsen niet bereikbaar. De Voorstraat is tweerichtingsverkeer geworden nu de Achterstraat via het Emmaplein niet meer te bereiken is.

Hier en daar zijn bomen omgewaaid, maar van verdere schade valt in de stad niet veel te bespeuren. De winkels zijn allemaal gesloten. Wat lijkt het nu een trieste boel!

Lang blijven ze niet, want het regent maar door. Om tien uur zijn ze weer thuis voor de koffie en dan kunnen ze meteen verslag uitbrengen.

Alfred moet het laatste nieuws natuurlijk ook horen. Hij wil graag van Marijke weten wat er aan de hand is, dat geeft wat afleiding. Hij is goed uitgeslapen en toch moet hij heel rustig blijven liggen. Daar zou je soms kriebelig van worden. Maar het moet, anders zal hij er later de schade van ondervinden.

Het lijkt wel of er nooit een eind aan die regen komt! De hele dag blijft het doorplenzelen en pas de volgende morgen is het droog.

Moeder maakt zich zorgen over het eten. Er is nog altijd geen stroom en nu is de melk in de koelkast zuur geworden. Het vlees is ook al bedorven en de kaas is verschrommeld.

Maar de winkels zijn nog steeds gesloten. Hoewel... nu schijnt de supermarkt toch weer open te zijn. Je moet tenslotte toch kunnen eten.

Vader gaat er samen met moeder op uit. Moeder heeft al dagenlang binnen gezeten, die voelde zich opgesloten als een vogeltje in een kooi.

Gelukkig kunnen ze het een en ander krijgen. Voorlopig zijn ze weer uit de brand.

De zon laat zich ook weer zien. Daardoor is het meteen weer behoorlijk warm.

's Middags zien ze ineens Bobby voor hun neus staan.

„Hoe kom jij hier?” vraagt Marijke verbaasd. „De weg staat toch helemaal onder water?”

„Ja, maar ik kon over een dijkje lopend hier komen,” antwoordt Bobby.

„Ben je komen lopen?” vraagt moeder ongelovig. „Hoe lang heb je daar dan wel niet over gedaan?”

„Een uur,” zegt Bobby. „Maar ik vind het niet erg, hoor, anders vervelde ik me toch maar. Waar is Alfred?”

„Die ligt in bed. Hij heeft een hersenschudding.”

„Wat?” schrikt Bobby. „Hoe komt dat?”

Dan wordt hem het verhaal uitgebreid uit de doeken gedaan. Daarna wil Bobby natuurlijk even bij Alfred kijken, maar niet lang. Het zou Alfred teveel vermoeien.

Alfred zegt niet veel, maar hij luistert geduldig naar wat Bobby allemaal te vertellen heeft.

„Het dak van een schuur bij ons in de buurt is eraf gewaaid,” zegt hij. „Een lawaai was dat! Ik schrok me een hoedje. Nu ligt het wel een paar honderd meter verder ergens op het land. En onderweg heb ik een heleboel huizen onder water zien staan. Het dijkje, waarover ik gekomen ben, is ook bijna doorgebroken.”

Zo praat hij maar en praat hij maar. Maar na tien minuten komt moeder binnen om te zeggen dat het „bezoekuur” om is. Langer kan het niet, want Alfred is nu al moc.

„Ik kom gauw terug,” belooft Bobby. „Jammer dat je nu ziek bent, want we kunnen immers toch niet naar school. Tot ziens.”

Alfred steekt zijn hand op.

„Toch een fijne vriend,” denkt hij. „Hij is helemaal voor mij dat eind komen lopen.”

Hij sluit zijn ogen. Ondanks de lange nachtrust valt hij al gauw weer in slaap.

De scholen blijven anderhalve week gesloten. De weg langs het Zoutmeer staat nog altijd onder water en dat is bar lastig. De mensen moeten daardoor omrijden naar de stad.

Bobby komt trouw bij Alfred op bezoek. Soms krijgt hij een lift naar de stad en dan loopt hij het laatste stukje.

Alfred begint al weer heel wat praatjes te krijgen. Soms zit hij een poosje rechtop, maar als moeder dat ziet, moppert ze. De maand is nog lang niet om. Nou ja, 't is me ook nogal een lolletje om dag in dag uit plat op bed te moeten liggen!

Alfred vindt het erg fijn dat Bobby zo trouw komt. Zo heeft hij wat afleiding, want hij verveelt zich gruwelijk.

Gelukkig is het ergste na een paar weken voorbij. Dan zit Alfred nu en dan ook al weer rechtop in bed en probeert wat te lezen. Lang mag hij dat niet, maar je moet toch wel eens wat.

Het weer heeft zich helemaal hersteld. De zon schijnt elke dag en het is altijd erg warm. De zomer weet hier niet van afscheid nemen.

Maar dan, eind september, is de gedwongen vakantie eindelijk voorbij.

11. Voor altijd

Op een maandagmorgen is Alfred eindelijk weer op school. Het heeft lang geduurd, maar nu is het dan toch zover.

Alfred is blij dat hij beter is. Nu kan hij weer gewoon met de kinderen spelen, nu hoeft hij zich niet meer te vervelen.

Hij treft het, want vader heeft vanmorgen net een mooie vertelling. Of eigenlijk is het helemaal niet zo mooi, want het gaat over de slavernij.

„Jullie voorouders komen allemaal uit Afrika,” zegt meneer Jager. „Driehonderd jaar geleden kwamen blanken daar om bij neger-

stammen slaven te kopen. Die slaven waren negers, die in de onderlinge oorlogen gevangen genomen waren. De blanken kochten hen niet alleen, maar gingen ook zelf op roof uit. Dan konden ze de slaven immers helemaal voor niets krijgen.

Die arme zwarten werden in een schip geladen en naar Noord-, Midden- en Zuidamerika gevoerd. Onderweg stierven er heel wat van hen, want de ruimen werden veel te volgepropt. Hoe meer slaven hoe hoger de winst.

Op Curaçao was ook een slavenmarkt. Daar werden de slaven verkocht en soms werden hele gezinnen uit elkaar gerukt. Vreselijk moet dat zijn geweest.

De slaven moesten op de plantages werken of, zoals op Bonaire, in de Zoutpannen.

Op Sint-Maarten en Sint-Eustatius waren suiker- en tabakplantages waar ze moesten werken. Lichtgekleurde slaven waren vaak beter af, want zij mochten als bediende in het huis van hun meester werken.

„Gelukkig werd in 1863 de slavernij afgeschaft. Niemand hoefde meer te werken zonder iets te verdienen.”

Sommige kinderen hebben deze verhalen wel eens eerder gehoord, maar nog niet zo uitgebreid als vandaag. Dank zij de geschiedenisles komen ze te weten hoe het hun voorouders verging.

Alfred kijkt eens om zich heen. Hij is het enige blanke kind in de klas. Als hij een paar honderd jaar eerder geleefd had, waren al zijn klasgenoten slaven geweest. Ook zijn vriendje Bobby!

Wat moet dat vreselijk geweest zijn om dag in dag uit in de brandende zon op het land te moeten werken. En nog wel helemaal voor niets! Als je niet hard genoeg werkte, kreeg je nog slaag toe!

„Wat wreed toch,” denkt hij. „Hoe konden de mensen ooit zoiets slechts bedenken.”

„Sommige mensen zeiden ook nog dat God het zo gewild had,” vervolgt meneer Jager. „Maar dat is natuurlijk niet waar. Voor God zijn alle mensen gelijk, of je nu blank bent of zwart. Niet de buitenkant is belangrijk, maar de binnenkant. Er zijn slechte blanken en er zijn goeie blanken, er zijn slechte zwarten en er zijn goeie zwarten. God kijkt naar je hart en als dat vol is van liefde voor God en de naaste, dan is het goed.”

Eigenlijk is het een wonder dat zoveel zwarten nog Christen zijn geworden. Met zoveel voorbeelden van slechte Christenen om hen heen, zou je dat niet verwachten.

Er waren vroeger ook blanken die niet wilden dat de negers het evangelie zouden horen. Maar het gebeurde toch, hoe langer hoe meer. En het maakte de slaven zo blij en niet opstandig, zoals de blanken toen dachten.

Ze zongen van hun geloof als ze op het land werkten en als ze 's avonds thuis waren. Eén van die liederen gaan wij nu zingen. Het is een Engels lied en het heet: Hij houdt de hele wereld in zijn hand."

Dat lied kennen ze allemaal wel, behalve Alfred. Die kent nog niet veel Engelse liederen. Hij zal vader na schooltijd vragen om het hem te leren.

In de pauze zitten Alfred en Bobby op een plekje in de schaduw. Alfred moet het nog een beetje kalm aan doen, heeft de dokter gezegd, en liever nog geen wilde spelletjes spelen.

„Ik vind het fijn dat je terug bent,” zegt Bobby. „Ik vond er niks aan toen je ziek was.”

„En ik vind het erg fijn dat je me altijd op kwam zoeken,” zegt Alfred. „Ik dacht eerst dat je misschien alleen maar zwarte vrienden wilde hebben.”

„O, maar dat is niet zo, hoor,” zegt Bobby. „Jouw vader heeft het toch net gezegd: de binnenkant is veel belangrijker dan de buitenkant.”

„Blijven we dan altijd vrienden?” vraagt Alfred.

„Natuurlijk,” zegt Bobby. „Altijd. Ook als je weer teruggaat naar Nederland!”

„Misschien ga ik niet terug naar Nederland,” lacht Alfred. „Het bevalt me hier veel te goed.”

„Mooi zo!” roept Bobby enthousiast. „Dan blijven we altijd vrienden.”

„Ja,” zegt Alfred. „Voor altijd!”

Inhoud

1. Naar school 5
2. 7000 kilometer! 10
3. Na schooltijd 15
4. Ronald 24
5. Een tochtje 31
6. Zondag 39
7. Naar het strand 45
8. Storm 52
9. Frederik 58
10. Gedwongen vakantie 69
11. Voor altijd 74